

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1889/2546

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.ร.ฎ.กร. มาตรา 89, ป.ร.ฎ.กร. มาตรา 89 ทวิ, ป.พ.พ. มาตรา 193/31, ป.พ.พ. มาตรา 448, ป.วิ.พ. มาตรา 243, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.วิ.อ. มาตรา 158

ย่อ / หลักกฎหมาย

ในชั้นข้อสองศาลฎีกาศาลฎีกาชั้นกลางกำหนดประเด็นข้อพิพาทไว้ 5 ข้อ คือ 1. โจทก์มีอำนาจฟ้องและหนังสือมอบอำนาจของโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ 2. ฟ้องโจทก์เคลือบคลุมหรือไม่ 3. คดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ 4. ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. สำแดงราคาสินค้าเป็นเท็จต่ำกว่าราคาที่เป็นจริงหรือไม่ 5. จำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีของห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ต้องรับผิดชอบโจทก์หรือไม่ เพียงใด แต่ศาลฎีกาศาลฎีกาชั้นกลางวินิจฉัยประเด็นข้อ 2. และข้อ 5. เท่านั้น โดยวินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม และโจทก์มีได้นำสืบให้เห็นว่าจำเลยได้ทราบแล้วว่าจ้างชำระภาษีอากรในส่วนที่ต้องจ่ายเพิ่มที่ได้สำแดงเท็จไว้ จะถือว่าจำเลยจงใจทำละเมิดให้โจทก์ได้รับความเสียหายหาได้ไม่ กรณีไม่ต้องวินิจฉัยประเด็นข้อต่อไปแล้วพิพากษายกฟ้อง ซึ่งปัญหาว่าจำเลยทราบหรือไม่ว่าจ้างชำระค่าภาษีอากรในส่วนที่ต้องจ่ายเพิ่มหรือไม่นั้น หากฟังได้ว่าจำเลยทราบเหตุดังกล่าว ก็จะมีปัญหาวินิจฉัยต่อไปว่าจำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีของ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ต้องรับผิดชอบโจทก์ เพราะมิได้นำเงินซึ่งเป็นทรัพย์สินของห้างมาชำระค่าภาษีอากรให้แก่โจทก์ก่อนอันจะถือว่าเป็นการละเมิดต่อโจทก์ ฉะนั้น หากจำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีของห้างจะต้องรับผิดชอบโจทก์หรือไม่ จะต้องปรากฏข้อเท็จจริงว่าห้างสำแดงราคาสินค้าเป็นเท็จต่ำกว่าราคาที่เป็นจริง และจะต้องรับผิดชอบในหนี้ค่าภาษีอากรที่ต้องชำระเพิ่มแก่โจทก์เพียงใดเสียก่อน ถ้าหากมิได้เป็นหนี้ค่าภาษีอากรเพราะได้สำแดงราคาสินค้าถูกต้องตามราคาซื้อขายอันแท้จริงในท้องตลาดแล้ว จำเลยก็ไม่มีหน้าที่ต้องนำเงินของห้างไปชำระให้แก่โจทก์ แต่เมื่อศาลฎีกาศาลฎีกาชั้นกลางยังมิได้วินิจฉัยประเด็นว่าห้างสำแดงราคาสินค้าเป็นเท็จต่ำกว่าราคาที่เป็นจริงหรือไม่ กรณีจึงยังไม่อาจทราบแน่ชัดว่าห้างเป็นหนี้ค่าภาษีอากรโจทก์หรือไม่ เพียงใด แม้คู่ความจะได้นำสืบข้อเท็จจริงมาเสร็จสิ้นแล้วอันเป็นการเพียงพอที่ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรจะวินิจฉัยในประเด็นที่ 1. และประเด็นที่ 3. ที่ยังมีได้วินิจฉัยไปเสียเองได้ก็ตามแต่เพื่อให้คดีมีการตรวจสอบดุลพินิจเป็นไปตามลำดับชั้นศาล จึงเห็นสมควรย้อนสำนวนไปให้ศาลฎีกาศาลฎีกาชั้นกลางพิจารณาพิพากษาใหม่

คำพิพากษา

โจทก์ทั้งสองฟ้องว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลาย จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลประเภทห้างหุ้นส่วนจำกัด เมื่อวันที่ 20 มกราคม 2531 มีจำเลยเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการและเป็นหุ้นส่วนจำพวกไม่จำกัดความรับผิดชอบโดยห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายมีวัตถุประสงค์ในการประกอบกิจการจำหน่าย ซ่อมสร้างเครื่องยนต์และอะไหล่รถยนต์ และต่อมาห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายได้จดทะเบียนเลิกห้างเมื่อวันที่ 10 สิงหาคม 2538 โดยมีจำเลยเป็นผู้ชำระบัญชีและได้จดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีเมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน 2539 เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2533 ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายได้ยื่นใบขนสินค้าขาเข้าเลขที่ 033-60290 โดยสำแดงว่าได้นำเข้าสินค้าล้อแม็กเครื่องยนต์โครงสร้างชิ้นเดียวพร้อมอุปกรณ์ จำนวน 272 ชิ้น น้ำหนัก 2,720 กิโลกรัม ประเทศกำเนิดออสเตรเลีย อังกฤษ และเยอรมนีนำเข้าจากประเทศสิงคโปร์ โดยสำแดงราคาสินค้า

และค่าอากรเจ้าพนักงานได้พิจารณาโดยเปรียบเทียบกับผู้นำเข้ารายอื่นแล้ว ปรากฏว่า
ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายได้สำแดงราคาต่ำกว่าราคาแท้จริงในท้องตลาด จึงแจ้งให้
ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายเพิ่มราคาตามราคาแท้จริงในท้องตลาด ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายยินยอมเพิ่มราคาตามที่เจ้าพนักงานแจ้งและถือเอาราคาที่เพิ่มเป็นราคาสำแดงคือ
สำแดงราคาสินค้า 460,446.29 บาท อากรขาเข้า 276,267 บาท ภาษีการค้า 81,872 บาท ภาษี
ส่วนท้องถิ่น 8,187 บาท รวมค่าภาษีอากร 366,326 บาทและห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายได้
ชำระค่าอากรดังกล่าวแล้ว ต่อมาเจ้าพนักงานจึงได้ตรวจปล่อยสินค้าให้ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายรับไปเมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2533 ต่อมาวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2535 เจ้าหน้าที่กองป้องกัน
และปราบปรามของโจทก์ที่ 1 ได้นำหมายค้นเข้าตรวจค้นสำนักงานบริษัทศูนย์กาญจนกิจ จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทที่มีกรรมการและผู้ถือหุ้นเดียวกันกับห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลาย และได้ยึดเอกสาร
ของบริษัทดังกล่าวไปตรวจสอบยังที่ทำการของโจทก์ที่ 1 ผลการตรวจสอบพบใบโทรสารจาก
บริษัทผู้ขายที่มีชื่อจากประเทศสิงคโปร์ แจ้งราคาล้อแม็กซ์มายังบริษัทศูนย์กาญจนกิจ จำกัดโดย
แจ้งราคาว่าราคาล้อแม็กซ์ยี่ห้อริมสตาร์ (RIMSTAR) ขนาด 6.0 x 14 ราคา 115.85
ดอลลาร์สิงคโปร์ ต่อขึ้น ขนาด 7.0 x 15 ราคา 140.40 ดอลลาร์สิงคโปร์ต่อขึ้น ขนาด 8.0 x 17
ราคา 596 ดอลลาร์สิงคโปร์ต่อขึ้น เจ้าพนักงานของโจทก์ที่ 1 ได้เปรียบเทียบสินค้าที่
ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายนำเข้า กับโทรสารดังกล่าวซึ่งมีวันที่ระบุใกล้เคียงกับวันนำเข้าแล้ว
ได้พบว่ารายการสินค้าตามโทรสารบางรายการมีขนาดของล้อแม็กซ์ตรงกับขนาดของล้อแม็กซ์ที่
ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายนำเข้าแต่ราคาตามโทรสารมีราคาสูงกว่าราคาที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด
วัชรชัยพพลายสำแดงมาก จึงแสดงว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายได้สำแดงราคาต่ำกว่า
ความเป็นจริง การสำแดงราคาของห้างจึงเป็นการสำแดงเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงอากร การที่
ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายได้สำแดงเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากรอันเป็นความผิดตามมาตรา
27, 99 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรพ.ศ. 2469 เป็นเหตุให้อากรขาเข้าขาดไป 303,132 บาท
ภาษีการค้าขาด 91,667 บาท ภาษีส่วนท้องถิ่นขาด 9,166 บาท รวมภาษีอากรขาด 403,965 บาท
เจ้าพนักงานของโจทก์ที่ 1 ได้มีหนังสือแจ้งให้ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายนำค่าภาษีอากรที่
ขาดดังกล่าวมาชำระให้แก่โจทก์ และหากห้างผู้นำเข้าประสงค์จะทำความตกลงระงับคดีในชั้น
ศุลกากรก็ให้ไปพบเจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 ภายในกำหนด 10 วัน ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลาย
ได้รับทราบแล้วเพิกเฉยไม่นำเงินค่าภาษีอากรที่ขาดดังกล่าวไปชำระทั้งไม่ไปพบเจ้าหน้าที่ของ
โจทก์เพื่อทำการตกลงระงับคดี ต่อมาเจ้าหน้าที่ของโจทก์ได้มีหนังสือเตือนไปยังห้างหุ้นส่วนจำกัด
วัชรชัยพพลายให้ไปทำความตกลงแต่ห้างดังกล่าวก็เพิกเฉยจึงได้แจ้งความดำเนินคดีอาญาแก่
ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายในความผิดฐานสำแดงเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงอากร การที่
ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายได้นำเข้าสินค้านำเข้าล้อแม็กซ์โดยสำแดงราคาสินค้าเป็นเท็จต่ำกว่ารา
กาที่แท้จริงเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากรซึ่งโจทก์ที่ 1 ได้แจ้งให้ห้างดังกล่าวไปชำระค่าภาษีอากรที่ขาด
และตกลงระงับคดีในชั้นศุลกากร ให้ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายทราบแล้วดังกล่าว ห้าง
ดังกล่าวไม่ยินยอมไปตกลงระงับคดีในชั้นศุลกากร อีกทั้งไม่นำเงินไปชำระค่าภาษีอากรดังกล่าวให้
แก่โจทก์แต่ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายโดยจำเลยซึ่งเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการไม่จำกัดความรับผิด
กลับดำเนินการเลิกห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายและได้จดทะเบียนเลิกห้างเมื่อวันที่ 10
สิงหาคม 2538 โดยจำเลยเป็นผู้ชำระบัญชีและได้ดำเนินการจดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีใน
วันที่ 19 พฤศจิกายน 2539 จำเลยซึ่งเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายและ

เป็นผู้ชำระบัญชีของห้างยอมนทราบดีว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายมีหนี้ภาษีอากรค้างชำระต่อโจทก์ดังกล่าว จำเลยในฐานะเป็นหุ้นส่วนจัดการและเป็นหุ้นส่วนประเพณีไม่จำกัดความรับผิดมีหน้าที่และร่วมรับผิดกับห้างในการชำระหนี้ค่าภาษีอากรดังกล่าวให้แก่โจทก์ และเมื่อจดทะเบียนเลิกห้าง จำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีมีหน้าที่ชำระสะสางการทำงานของห้างให้เสร็จไปกับการชำระหนี้ภาษีอากรของห้างให้แก่โจทก์ให้เสร็จก่อน แล้วจึงนำทรัพย์สินที่เหลือจากการชำระหนี้ค่าภาษีอากรแก่โจทก์แบ่งคืนให้ผู้ถือหุ้นจำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีได้จึงใจกระทำผิดหน้าที่ผู้ชำระบัญชีและทำผิดกฎหมายไม่จัดการชำระบัญชีโดยนำทรัพย์สินของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายมาชำระหนี้ค่าภาษีอากรที่ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายต้องชำระให้แก่โจทก์แต่จำเลยกลับนำทรัพย์สินของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายแบ่งคืนให้แก่ผู้ถือหุ้นจนหมดสิ้นและริบดำเนินการจดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีโดยเร็ว เป็นการที่จำเลยผู้ชำระบัญชีกระทำฝ่าฝืนต่อกฎหมายโดยจงใจไม่นำเงินที่เหลือของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายมาชำระหนี้ภาษีอากรพร้อมเบี้ยปรับและเงินเพิ่มตามกฎหมายให้แก่โจทก์ก่อนตามกฎหมายกลับไปแบ่งคืนให้แก่ผู้ถือหุ้นจึงทำให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ภาษีอากรไม่ได้รับชำระหนี้ได้รับความเสียหายการกระทำดังกล่าวของจำเลยจึงเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ การที่ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายมิได้นำเงินค่าภาษีอากรมาชำระเพิ่มให้แก่โจทก์ ห้างดังกล่าวจึงต้องชำระอากรขาเข้า 303,132 บาท ภาษีการค้า 91,667 บาท ภาษีส่วนท้องถิ่น 9,166 บาท เบี้ยปรับอีก 1 เท่าของภาษีการค้า 91,667 บาท ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 89 และเงินเพิ่มภาษีการค้าตามประมวลรัษฎากร มาตรา 89 ทวิ อีกร้อยละ 1.5 ต่อเดือนของเงินภาษีการค้าที่ต้องชำระเพิ่มแต่ต้องไม่เกินจำนวนภาษีการค้าที่ต้องชำระเพิ่ม จึงคิดคำนวณเงินเพิ่มภาษีการค้าเป็นเงิน 91,667 บาท เบี้ยปรับภาษีส่วนท้องถิ่นอีกร้อยละ 10 ของเบี้ยปรับภาษีการค้าคิดเป็นเงิน 9,166 บาท เงินเพิ่มภาษีส่วนท้องถิ่นอีกร้อยละ 10 ของเงินเพิ่มภาษีการค้าที่ต้องชำระเพิ่มคิดเป็นเงิน 9,166 บาทรวมเป็นเงิน 605,631 บาท อันเป็นความเสียหาย ซึ่งโจทก์ได้รับจากการกระทำผิดหน้าที่ของผู้ชำระบัญชีของจำเลยดังกล่าว จำเลยจึงมีหน้าที่ต้องชำระภาษี เบี้ยปรับและเงินเพิ่มรวมเป็นเงิน 605,631 บาท ต่อมาวันที่ 17 พฤศจิกายน 2542 โจทก์ได้ตรวจสอบพบว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายได้จดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีโดยมีจำเลยเป็นผู้ชำระบัญชีของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลาย และจำเลยได้แบ่งคืนทรัพย์สินต่าง ๆ ให้แก่ผู้ถือหุ้น การกระทำของจำเลยจึงเป็นการละเมิดต่อโจทก์ จำเลยจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ โจทก์ได้ทราบถึงการละเมิดของจำเลยดังกล่าวเมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2542 ขอให้จำเลยชำระค่าเสียหายจำนวน 605,631 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีในต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์จำเลยให้การและแก้ไขคำให้การว่า การที่โจทก์ที่ 1 มอบอำนาจให้นายมานิตยวิทยาเต็ม อธิบดี ฟ้องคดีแทนโจทก์ที่ 1 ก็ดี การที่โจทก์ที่ 2 มอบอำนาจให้นายวิชัย จิรรักเกียรติ ผู้อำนวยการสำนักกฎหมายฟ้องคดีแทนโจทก์ที่ 2 ก็ดี แต่ตามเอกสารท้ายฟ้องโจทก์หมายเลข 1 และ 2 ไม่ปิดอากรแสตมป์จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่เป็นความจริง จำเลยยอมรับว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายได้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลประเภทห้างหุ้นส่วนจำกัดเมื่อวันที่ 20 มกราคม 2531 แต่จำเลยไม่ได้เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการจำพวกไม่จำกัดความรับผิดตั้งแต่เริ่มจดทะเบียนตั้งห้าง จำเลยได้เข้าเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายภายหลังจากที่มีการส่งสินค้าตามใบขนสินค้าเลขที่ 033-60290 แล้ว และสินค้าตามใบขนสินค้าเลขที่ 033-60290 เทียนี่ส่งสินค้าเข้ามาจากประเทศสิงคโปร์จริง แต่ประเทศกำเนิดไม่ใช่ออสเตรเลีย อังกฤษ และเยอรมนีแต่ประเทศกำเนิดคือออสเตรเลีย อิตาลี และเยอรมนี และ

สินค้าที่ยึดดังกล่าวส่งมาจากประเทศสิงคโปร์โดยนายนิติ ลัคนารัตนโชคหุ้นส่วนผู้จัดการคนก่อน ก่อนที่จำเลยจะเข้ามาเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ การยื่นใบขนสินค้าต่อโจทก์ที่ 1 ก็ยื่นโดยนายนิติ และ วันที่ยื่นใบขนสินค้าต่อโจทก์ที่ 1 ไม่ใช่วันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2533 ดังนั้น คำฟ้องของโจทก์ทั้งสองจึง ไม่เป็นความจริง เอกสารท้ายฟ้องโจทก์หมายเลข 6 ไม่ใช่โทรสารที่ส่งมาจากประเทศสิงคโปร์ ทั้ง ไม่ใช่โทรสารที่ส่งมาจากบริษัทผู้ขายผู้มีชื่อจากประเทศสิงคโปร์เพราะหากเป็นโทรสารส่งมาจาก บริษัทผู้ขายผู้มีชื่อแล้ว บริษัทผู้ขายย่อมต้องมีกรรมการผู้มีอำนาจเซ็นชื่อลงในเอกสารดังกล่าว แต่ โทรสารทั้งสองฉบับดังกล่าวไม่มีลายมือชื่อของผู้ขายและไม่มีตราของผู้ขายประทับไว้ เมื่อไม่มี ลายมือชื่อและไม่มีตราประทับของบริษัทผู้ขายปรากฏในเอกสารดังกล่าวแล้ว เอกสารดังกล่าวจึง ไม่ใช่เอกสารในการเสนอขายสินค้าแต่อย่างใดนอกจากนี้ข้อความที่อ้างว่าเป็นโทรสารนั้นไม่ใช่ ตัวพิมพ์ที่ผู้ขายสินค้าเสนอแก่ผู้ซื้อแต่กลับเป็นลายมือเขียนขึ้นเองทั้งฉบับ ซึ่งไม่มีประเพณีวง การค้าขายส่งโทรสารมาจากต่างประเทศโดยไม่ใช่ตัวพิมพ์และไม่มีลายมือชื่อผู้ขายเอกสาร โทรสารดังกล่าวมีผลเท่ากับเป็นบัตรสนเท่ห์เท่านั้นซึ่งนำมาใช้อ้างอิงไม่ได้ อีกทั้งรายการสินค้าก็ไม่ เหมือนกับรายการสินค้าที่ยึดที่ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายส่งจากต่างประเทศตาม ใบขนสินค้าเลขที่ 033-60290 เอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 6 ดังกล่าวเจ้าหน้าที่กองป้องกันและปราบปรามของโจทก์ที่ 1 ได้จากการตรวจค้นเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2535 ซึ่งเป็นระยะเวลา หลังจากที่โจทก์ที่ 1 ได้ปล่อยสินค้าที่ยึดนี้ออกจากท่าเรือนานถึงสองปีเศษ เพราะสินค้าที่ยึดนี้ ปล่อยออกจากโจทก์ที่ 1 เมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2533 แต่เอกสารนี้ตรวจค้นได้เมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2535 ระยะเวลาห่างกันถึงสองปีเศษ นอกจากนี้เอกสารนี้ก็ไม่ได้ค้นจากสำนักงานของ ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลาย แต่ค้นได้จากสำนักงานของบริษัทศูนย์กาญจนกิจ จำกัด ทั้ง สำนักงานของนิติบุคคลทั้งสองอยู่ห่างกันประมาณ 10 กิโลเมตรเป็นโทรสารที่ส่งถึงบริษัทศูนย์กาญจนกิจ จำกัด ที่โจทก์อ้างว่าบริษัทศูนย์กาญจนกิจจำกัด เป็นบริษัทที่มีกรรมการและผู้ถือหุ้น เดียวกันกับห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายนั้นไม่เป็นความจริง นอกจากนี้สินค้าที่ยึดนี้โจทก์ที่ 1 ก็ยอมรับแล้วว่าขณะที่นายนิติหุ้นส่วนผู้จัดการคนก่อนได้ยื่นใบขนสินค้าต่อโจทก์ที่ 1 และ เจ้าพนักงานของโจทก์ที่ 1 ได้พิจารณาเพิ่มราคาสินค้าโดยเปรียบเทียบกับราคาของสินค้านำเข้าอื่น และห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายก็ได้ชำระภาษีนำเข้าด้วยความพอใจของพนักงานของโจทก์ที่ 1 ไปแล้วเป็นเงินถึง 366,326 บาท ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายไม่ได้นำเข้าสินค้าล้อแม็กซ์โดย สำแดงเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามข้อกล่าวหา และไม่เคยได้รับแจ้งให้ไปชำระค่าภาษีอากรที่ ขาด ไม่เคยรับหนังสือตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 7 เมื่อห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายไม่เคย ติดค้างภาษีโจทก์ ประกอบกับผู้เป็นหุ้นส่วนของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายทุกคนมีมติตกลง ยินยอมให้เลิกกิจการของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลาย การเลิกห้างครั้งนี้จึงไม่ได้เลิกโดยความ เห็นชอบของจำเลยในฐานะห้างหุ้นส่วนผู้จัดการ และในการจดทะเบียนเลิกห้างก็ได้ประกาศเลิก ห้างทางหนังสือพิมพ์ตามระเบียบของการจดทะเบียนเลิกห้างอย่างเปิดเผย โดยระบุบรรดาลูกหนี้ และเจ้าหนี้ทั้งหลายของห้างให้ติดต่อชำระหนี้หรือยื่นคำทวงหนี้ภายในกำหนด 30 วัน นับแต่วัน ประกาศ ซึ่งโจทก์ทั้งสองทราบดีว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายไม่ได้เป็นหนี้ค่าภาษีอากรแก่ โจทก์ทั้งสอง โจทก์ทั้งสองจึงไม่ได้ยื่นคำทวงหนี้ต่อผู้ชำระบัญชีตามกำหนดเวลาในคำประกาศจึง ถือได้ว่าห้างไม่เคยเป็นหนี้โจทก์ทั้งสองเมื่อไม่มีเจ้าหนี้นายยื่นคำขอรับชำระหนี้หรือยื่นทวงหนี้จำเลย จึงได้ยื่นจดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีตามระเบียบของทางราชการ จำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชี ไม่เคยทำผิดหน้าที่ในฐานะผู้ชำระบัญชีและไม่ได้ทำผิดกฎหมายในการชำระบัญชีไม่ว่าในด้านใด ๆ

ทั้งสิ้น จำเลยได้ทำการชำระบัญชีโดยทำการทุกขั้นตอนตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ทั้งสิ้น จึงเป็นการชำระบัญชีโดยสุจริตและเปิดเผย การกระทำของจำเลยดังกล่าวจึงไม่เป็นการละเมิดต่อโจทก์ทั้งสองเมื่อห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายนไม่เคยค้างค่าภาษีอากรแก่โจทก์ทั้งสอง แต่โจทก์ทั้งสองกลับอ้างว่าจำเลยกระทำผิดหน้าที่ผู้ชำระบัญชี จำเลยจึงต้องชำระภาษีและเบี้ยปรับตามฟ้องแก่โจทก์ทั้งสองนั้น จำเลยจึงไม่เข้าใจว่าจำเลยในฐานะส่วนตัวไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสินค้าที่ยาวนี้จำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีหรือได้ชำระบัญชีเสร็จการไปแล้วต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสองโดยอาศัยบทบัญญัติของกฎหมายใด ฟ้องของโจทก์ทั้งสองเป็นฟ้องเคลือบคลุม โจทก์ทั้งสองยอมรับว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายเสร็จการชำระบัญชีเมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน 2539 แต่โจทก์ทั้งสองมาฟ้องคดีเมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2543 คดีของโจทก์จึงขาดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/31 หากเป็นการฟ้องเรื่องละเมิดโจทก์ทั้งสองก็ฟ้องคดีเกินหนึ่งปี คดีของโจทก์ทั้งสองจึงขาดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 448 ขอให้ยกฟ้องศาลภาษีอากรกลางพิพากษายกฟ้องโจทก์ทั้งสองโจทก์ทั้งสองอุทธรณ์ต่อศาลฎีกาศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตั้งแต่วันที่ 20 มกราคม 2531 มีวัตถุประสงค์ในการประกอบกิจการจำหน่าย ซ่อมสร้างเครื่องยนต์และอะไหล่รถยนต์มีจำเลยเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2533 ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายได้ยื่นใบขนสินค้าขาเข้าเลขที่ 033-60290 โดยสำแดงว่าได้นำเข้าสินค้าล้อแม็กเครื่องยนต์ โครงสร้างชิ้นเดียวพร้อมอุปกรณ์รวม 272 ชิ้น น้ำหนัก 2,720 กิโลกรัม เจ้าหน้าที่ได้พิจารณาเปรียบเทียบกับผู้นำเข้ารายอื่นแล้ว ปรากฏว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายสำแดงราคาต่ำกว่าราคาแท้จริงในท้องตลาดจึงประเมินแจ้งให้ห้างทราบ ห้างยินยอมเพิ่มราคาตามที่เจ้าหน้าที่ประเมินและถือเอาราคาที่เพิ่มเป็นราคาที่สำแดงราคาสิ้น 460,446.29 บาท อากรขาเข้า 276,267 บาท ภาษีการค้า 81,872 บาท ภาษีส่วนท้องถิ่น 8,187 บาท รวมค่าภาษีอากร 366,326 บาท ซึ่งห้างได้ชำระค่าภาษีจากจำนวนดังกล่าวและรับสินค้าไปตั้งแต่วันที่ 6 มีนาคม 2533 แล้ว ต่อมาวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2535 เจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 ตรวจพบว่า ราคาที่เจ้าหน้าที่ประเมินเพิ่มนั้นไม่ใช่ราคาซื้อขายที่แท้จริงในท้องตลาด แต่ราคาตามโทรสารที่เจ้าหน้าที่ยึดได้จากการเข้าตรวจค้นบริษัทศูนย์กาญจนกิจ จำกัด ตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 123 และ 124 เป็นราคาซื้อขายอันแท้จริงในท้องตลาด วันที่ 21 เมษายน 2535 ฝ่ายอากรนำเข้า 6 ได้แจ้งผลการประเมินราคาสินค้าเลขที่ 033-60290 ใหม่ และได้คำนวณภาษีอากรที่ขาดซึ่งห้างจะต้องชำระอากร 303,132 บาท ภาษีการค้า 91,667 บาท ภาษีส่วนท้องถิ่น 9,166 บาทตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 121 และ 122 วันที่ 26 พฤษภาคม 2535 กองคดีของโจทก์ที่ 1 มีหนังสือถึงห้างให้ไปชี้แจงเกี่ยวกับสินค้าตามใบขนสินค้าเลขที่ 033-60290 เอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 81 ซึ่งต่อมาวันที่ 6 มิถุนายน 2535 ห้างโดยจำเลยในฐานะหุ้นส่วนผู้จัดการได้ชี้แจงข้อเท็จจริงและปฏิเสธความผิดตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 80 ต่อมาวันที่ 10 สิงหาคม 2538 ห้างได้จดทะเบียนเลิกห้างโดยมีจำเลยเป็นผู้ชำระบัญชีและต่อมาวันที่ 19 พฤศจิกายน 2539 ได้จดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 11 มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ทั้งสองว่า จำเลยจะต้องรับผิดชอบโจทก์หรือไม่เพียงใด เนื่องจากชั้นข้อสองสถานศาลภาษีอากรกลางตั้งประเด็นพิพาทไว้ 5 ข้อ คือ 1. โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ และหนังสือมอบอำนาจของโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ 2. ฟ้องโจทก์เคลือบคลุมหรือไม่ 3. คดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ 4. ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายสำแดงราคาสินค้าตามใบขนสินค้า

เลขที่ 033-60290 เป็นเท็จต่ำกว่าราคาที่แท้จริงหรือไม่ 5. จำเลยต้องรับผิดชอบต่อโจทก์หรือไม่เพียงใด แต่ปรากฏว่าศาลภาษีอากรกลางวินิจฉัยปัญหาตามประเด็นดังกล่าวเพียง 2 ข้อคือฟ้องโจทก์ เคลือบคลุมหรือไม่ โดยวินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม และจำเลยต้องรับผิดชอบต่อโจทก์หรือไม่เพียงใด โดยวินิจฉัยว่า โจทก์ทั้งสองมิได้นำสืบให้เห็นได้ว่าจำเลยทราบหรือไม่อย่างไรว่าต้องชำระค่าภาษีอากรในส่วนที่ต้องจ่ายเพิ่มที่ได้สำแดงเท็จไว้ค่าเบิกความของพยานของคู่ความทั้งสองฝ่าย จึงแสดงให้เห็นได้ว่าจำเลยไม่ทราบว่าต้องชำระหนี้ค่าภาษีอากรที่ขาดไปตามหนังสือที่โจทก์ที่ 1 ได้แจ้งให้จำเลยทราบ ปรากฏตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 53 กรณีจึงถือไม่ได้ว่าจำเลยได้จงใจ กระทำละเมิด เป็นเหตุให้โจทก์ทั้งสองซึ่งเป็นเจ้าหนี้ภาษีอากรได้รับความเสียหายตามฟ้อง กรณีไม่ จำต้องวินิจฉัยในประเด็นอื่น ๆ ที่เหลืออีกต่อไป แล้วพิพากษายกฟ้องนั้น ศาลฎีกาแผนกคดี ภาษีอากรเห็นว่า ปัญหาว่าจำเลยได้ทราบหรือไม่ว่าต้องชำระค่าภาษีอากรในส่วนที่ต้องจ่ายเพิ่มหรือไม่ ซึ่งโจทก์ทั้งสองอุทธรณ์โดยอ้างข้อเท็จจริงว่า จำเลยได้ทราบเหตุดังกล่าวแล้ว ซึ่งหากฟัง ข้อเท็จจริงได้ว่าจำเลยทราบเหตุดังกล่าว กรณีก็จะมีปัญหาวินิจฉัยต่อไปตามที่โจทก์ทั้งสองฟ้อง ขอให้จำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรทรัพย์หลายรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสองเพราะ จำเลยมิได้นำเงินซึ่งเป็นทรัพย์สินของห้างมาชำระค่าภาษีอากรให้แก่โจทก์ทั้งสองก่อน การกระทำ ของจำเลยจึงเป็นการละเมิดต่อโจทก์ ฉะนั้นหากจำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีของห้างจะต้องรับผิดชอบ ต่อโจทก์ทั้งสองหรือไม่ จะต้องปรากฏข้อเท็จจริงว่าห้างสำแดงราคาสินค้าตามใบขนสินค้าขาเข้า เลขที่ 033-60290 เป็นเท็จต่ำกว่าราคาที่แท้จริงและทางห้างจะต้องรับผิดชอบในหนี้ค่าภาษีอากรที่จะต้อง ชำระเพิ่มแก่โจทก์ทั้งสองเพียงใดเสียก่อน ถ้าหากห้างมิได้เป็นหนี้ค่าภาษีอากร เนื่องจากทาง ห้างได้สำแดงราคาสินค้าตามใบขนสินค้าดังกล่าวถูกต้องตามราคาซื้อขายอันแท้จริงในท้องตลาด จำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีก็ไม่มีหน้าที่ที่จะต้องนำเงินของห้างไปชำระให้แก่โจทก์ทั้งสอง เมื่อ จำเลยไม่มีหน้าที่เช่นนั้นการกระทำของจำเลยก็ไม่เป็นละเมิด จำเลยไม่ต้องรับผิดชอบตามที่โจทก์ ทั้งสองฟ้องแต่เมื่อศาลภาษีอากรกลางยังมิได้วินิจฉัยประเด็นที่ว่าห้างสำแดงราคาสินค้าตาม ใบขนสินค้าขาเข้าเลขที่ 033-60290 เป็นเท็จต่ำกว่าราคาที่แท้จริงหรือไม่ จึงยังไม่อาจทราบแน่ชัด ว่าห้างเป็นหนี้ค่าภาษีอากรโจทก์ทั้งสองหรือไม่เพียงใด ดังนั้น ที่ศาลภาษีอากรกลางพิพากษา ยกฟ้องโจทก์ทั้งสองมานั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรไม่เห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของโจทก์ทั้งสอง ฟังขึ้น และเมื่อศาลภาษีอากรกลางยังมิได้วินิจฉัยประเด็นอื่น ๆ คือโจทก์ทั้งสองมีอำนาจฟ้อง หรือไม่ และคดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ แม้คู่ความจะได้นำสืบข้อเท็จจริงมาเสร็จสิ้นแล้วเป็นการ เพียงพอที่ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรจะวินิจฉัยประเด็นที่ยังมิได้วินิจฉัยไปเสียเองได้ก็ตามแต่เห็น ว่าเพื่อให้คดีมีการตรวจสอบดุลพินิจเป็นไปตามลำดับชั้นศาล เห็นสมควรย้อนสำนวนไปให้ ศาลภาษีอากรกลางพิจารณาพิพากษาใหม่"พิพากษายกคำพิพากษาศาลภาษีอากรกลาง ให้ ศาลภาษีอากรกลางพิจารณาพิพากษาใหม่ตามรูปคดี ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหา ข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1889/2546กรมตุลาการ กับพวกโจทก์นางสาว บุศรินทร์ ลัคนารัตนโชคจำเลย ป.พ.พ. ม. 420, ม. 1250 ป.วิ.พ. ม. 183, ม. 243 พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากร และวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ.2528 ม. 17 พ.ร.บ.ตุลาการ พ.ศ.2469 ม. 27, ม. 99ในชั้น ขี้สองสถานศาลภาษีอากรกลางกำหนดประเด็นข้อพิพาทไว้ 5 ข้อ คือ 1. โจทก์มีอำนาจฟ้องและ หนังสือมอบอำนาจของโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ 2. ฟ้องโจทก์เคลือบคลุมหรือไม่ 3. คดีโจทก์ ขาดอายุความหรือไม่ 4. ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. สำแดงราคาสินค้าเป็นเท็จต่ำกว่าราคาที่แท้จริง หรือไม่ 5. จำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีของห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์หรือไม่ เพียงใด

แต่ศาลภาษีอากรกลางวินิจฉัยประเด็นในข้อ 2. และข้อ 5. เท่านั้น โดยวินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม และโจทก์มิได้นำสืบให้เห็นว่าจำเลยได้ทราบแล้วว่าจะต้องชำระภาษีอากรในส่วนที่ต้องจ่ายเพิ่มที่ได้สำแดงเท็จไว้ จะถือว่าจำเลยจงใจทำละเมิดให้โจทก์ได้รับความเสียหายหาได้ไม่ กรณีไม่จำต้องวินิจฉัยประเด็นอื่นอีกต่อไปแล้วพิพากษายกฟ้อง ซึ่งปัญหาว່ว่าจำเลยทราบหรือไม่ว่าต้องชำระค่าภาษีอากรในส่วนที่ต้องจ่ายเพิ่มหรือไม่นั้น หากฟังได้ว่าจำเลยทราบเหตุดังกล่าว ก็จะมีปัญหาวินิจฉัยต่อไปว่าจำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีของ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ต้องรับผิดชอบโจทก์ เพราะมิได้นำเงินซึ่งเป็นทรัพย์สินของห้างมาชำระค่าภาษีอากรให้แก่โจทก์ก่อนอันจะถือว่าเป็นการละเมิดต่อโจทก์ ฉะนั้น หากจำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีของห้างจะต้องรับผิดชอบโจทก์หรือไม่ จะต้องปรากฏข้อเท็จจริงว่าห้างสำแดงราคาสินค้าเป็นเท็จต่ำกว่าราคาที่แท้จริง และจะต้องรับผิดชอบในหนี้ค่าภาษีอากรที่ต้องชำระเพิ่มแก่โจทก์เพียงใดเสียก่อน ถ้าหากมิได้เป็นหนี้ค่าภาษีอากรเพราะได้สำแดงราคาสินค้าถูกต้องตามราคาซื้อขายอันแท้จริงในท้องตลาดแล้ว จำเลยก็ไม่มีหน้าที่ต้องนำเงินของห้างไปชำระให้แก่โจทก์ แต่เมื่อศาลภาษีอากรกลางยังมิได้วินิจฉัยประเด็นว่าห้างสำแดงราคาสินค้าเป็นเท็จต่ำกว่าราคาที่แท้จริงหรือไม่ กรณีจึงยังไม่อาจทราบแน่ชัดว่าห้างเป็นหนี้ค่าภาษีอากรโจทก์หรือไม่ เพียงใด แม้คู่ความจะได้นำสืบข้อเท็จจริงมาเสร็จสิ้นแล้วอันเป็นการเพียงพอที่ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรจะวินิจฉัยในประเด็นที่ 1. และประเด็นที่ 3. ที่ยังมีได้วินิจฉัยไปเสียเองได้ก็ตามแต่เพื่อให้คดีมีการตรวจสอบดุลพินิจเป็นไปตามลำดับชั้นศาล จึงเห็นสมควร ย้อนสำนวนไปให้ศาลภาษีอากรกลางพิจารณาพิพากษาใหม่โจทก์ทั้งสองฟ้องว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด วัชรชัยพหลาย จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลประเภทห้างหุ้นส่วนจำกัด เมื่อวันที่ 20 มกราคม 2531 มีจำเลยเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการและเป็นหุ้นส่วนจำพวกไม่จำกัดความรับผิดโดยห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายมีวัตถุประสงค์ในการประกอบกิจการ จำหน่าย ซ่อมสร้างเครื่องยนต์และอะไหล่รถยนต์ และต่อมาห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายได้จดทะเบียนเลิกห้างเมื่อวันที่ 10 สิงหาคม 2538 โดยมีจำเลยเป็นผู้ชำระบัญชีและได้จดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีเมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน 2539 เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2533 ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายได้ยื่นใบขนสินค้าขาเข้าเลขที่ 033-60290 โดยสำแดงว่าได้นำเข้าสินค้าล้อแม็กซ์รถยนต์โครงสร้างชั้นเดียวพร้อมอุปกรณ์ จำนวน 272 ชิ้น น้ำหนัก 2,720 กิโลกรัม ประเทศกำเนิดออสเตรีย อังกฤษ และเยอรมนีนำเข้าจากประเทศสิงคโปร์ โดยสำแดงราคาสินค้าและค่าอากรเจ้าพนักงานได้พิจารณาโดยเปรียบเทียบกับผู้นำเข้ารายอื่นแล้ว ปรากฏว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายได้สำแดงราคาต่ำกว่าราคาแท้จริงในท้องตลาด จึงแจ้งให้ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายเพิ่มราคาตามราคาแท้จริงในท้องตลาด ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายยินยอมเพิ่มราคาตามที่เจ้าพนักงานแจ้งและถือเอาราคาที่เพิ่มเป็นราคาสำแดงคือ สำแดงราคาสินค้า 460,446.29 บาท อากรขาเข้า 276,267 บาท ภาษีการค้า 81,872 บาท ภาษีส่วนท้องถิ่น 8,187 บาท รวมค่าภาษีอากร 366,326 บาทและห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายได้ชำระค่าอากรดังกล่าวแล้ว ต่อมาเจ้าพนักงานจึงได้ตรวจปล่อยสินค้าให้ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายรับไปเมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2533 ต่อมาวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2535 เจ้าหน้าที่กองป้องกันและปราบปรามของโจทก์ที่ 1 ได้นำหมายค้นเข้าตรวจค้นสำนักงานบริษัท ศูนย์กาญจนกิจ จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทที่มีกรรมการและผู้ถือหุ้นเดียวกันกับห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลาย และได้ยึดเอกสารของบริษัทดังกล่าวไปตรวจสอบยังที่ทำการของโจทก์ที่ 1 ผลการตรวจสอบพบใบโทรสารจากบริษัทผู้ขายที่มีชื่อจากประเทศสิงคโปร์ แจ้งราคาล้อแม็กซ์มายังบริษัทศูนย์กาญจนกิจ จำกัดโดยแจ้งราคาว่าราคาล้อแม็กซ์ยี่ห้อริมสตาร์ (RIMSTAR) ขนาด 6.0 x

14 ราคา 115.85 ดอลลาร์สิงคโปร์ ต่อขึ้น ขนาด 7.0 x 15 ราคา 140.40 ดอลลาร์สิงคโปร์ต่อขึ้น
ขนาด 8.0 x 17 ราคา 596 ดอลลาร์สิงคโปร์ต่อขึ้น เจ้าพนักงานของโจทก์ที่ 1 ได้เปรียบเทียบสินค้า
ที่ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายนำเข้า กับโทรสารดังกล่าวซึ่งมีวันที่ระบุใกล้เคียงกับวันนำเข้า
แล้วได้พบว่ารายการสินค้าตามโทรสารบางรายการมีขนาดของล้อแม็กซ์ตรงกับขนาดของล้อแม็กซ์
ที่ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายนำเข้าแต่ราคาตามโทรสารมีราคาสูงกว่าราคาที่
ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายนำเข้ามา จึงแสดงว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายนำเข้าได้สำแดง
ราคาต่ำกว่าความเป็นจริง การสำแดงราคาของห้างจึงเป็นการสำแดงเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงอากร การที่
ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายนำเข้าได้สำแดงเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากรอันเป็นความผิดตามมาตรา
27, 99 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรพ.ศ. 2469 เป็นเหตุให้อากรขาเข้าขาดไป 303,132 บาท
ภาษีการค้าขาด 91,667 บาท ภาษีส่วนท้องถิ่นขาด 9,166 บาท รวมภาษีอากรขาด 403,965 บาท
เจ้าพนักงานของโจทก์ที่ 1 ได้มีหนังสือแจ้งให้ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายนำเข้าค่าภาษีอากรที่
ขาดดังกล่าวมาชำระให้แก่โจทก์ และหากห้างผู้นำเข้าประสงค์จะทำความตกลงระงับคดีในชั้น
ศุลกากรก็ให้ไปพบเจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 ภายในกำหนด 10 วัน ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายนำเข้า
ได้รับทราบแล้วเพิกเฉยไม่นำเงินค่าภาษีอากรที่ขาดดังกล่าวไปชำระทั้งไม่ไปพบเจ้าหน้าที่ของ
โจทก์เพื่อทำการตกลงระงับคดี ต่อมาเจ้าหน้าที่ของโจทก์ได้มีหนังสือเตือนไปยังห้างหุ้นส่วนจำกัด
วัชรชัยพลายนำเข้าให้ไปทำความตกลงแต่ห้างดังกล่าวก็เพิกเฉยจึงได้แจ้งความดำเนินคดีอาญาแก่
ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายนำเข้าในความผิดฐานสำแดงเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงอากร การที่
ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายนำเข้าได้นำเข้าสินค้าล้อแม็กซ์โดยสำแดงราคาสินค้าเป็นเท็จต่ำกว่ารา
คาที่แท้จริงเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากรซึ่งโจทก์ที่ 1 ได้แจ้งให้ห้างดังกล่าวไปชำระค่าภาษีอากรที่ขาด
และตกลงระงับคดีในชั้นศุลกากร ให้ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายนำเข้าแล้วดังกล่าว ห้าง
ดังกล่าวไม่ยินยอมไปตกลงระงับคดีในชั้นศุลกากร อีกทั้งไม่นำเงินไปชำระค่าภาษีอากรดังกล่าวให้
แก่โจทก์แต่ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายนำเข้าโดยจำเลยซึ่งเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการไม่จำกัดความรับผิด
กลับดำเนินการเลิกห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายนำเข้าและได้จดทะเบียนเลิกห้างเมื่อวันที่ 10
สิงหาคม 2538 โดยจำเลยเป็นผู้ชำระบัญชีและได้ดำเนินการจดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีใน
วันที่ 19 พฤศจิกายน 2539 จำเลยซึ่งเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายนำเข้าและ
เป็นผู้ชำระบัญชีของห้างย่อมทราบดีว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายนำเข้ามีหนี้ภาษีอากรค้างชำระ
ต่อโจทก์ดังกล่าว จำเลยในฐานะเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการและเป็นหุ้นส่วนประเภทไม่จำกัดความรับผิดมี
หน้าที่และร่วมรับผิดชอบกับการชำระหนี้ค่าภาษีอากรดังกล่าวให้แก่โจทก์ และเมื่อจดทะเบียน
เลิกห้าง จำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีมีหน้าที่ชำระสะสางการทำงานของห้างให้เสร็จไปกับ
การชำระหนี้ภาษีอากรของห้างให้แก่โจทก์ให้เสร็จก่อน แล้วจึงนำทรัพย์สินที่เหลือจากการชำระหนี้
ค่าภาษีอากรแก่โจทก์แบ่งคืนให้ผู้ถือหุ้นจำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีได้จึงใจกระทำผิดหน้าที่ผู้
ชำระบัญชีและทำผิดกฎหมายไม่จัดการชำระบัญชีโดยนำทรัพย์สินของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัย
พลายนำเข้ามาชำระหนี้ค่าภาษีอากรที่ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายนำเข้าต้องชำระให้แก่โจทก์แต่จำเลย
กลับนำทรัพย์สินของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายนำเข้าแบ่งคืนให้แก่ผู้ถือหุ้นจนหมดสิ้นและรีบ
ดำเนินการจดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีโดยเร็ว เป็นการที่จำเลยผู้ชำระบัญชีกระทำฝ่าฝืนต่อ
กฎหมายโดยจงใจไม่นำเงินที่เหลือของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายนำเข้ามาชำระหนี้ภาษีอากร
พร้อมเบี้ยปรับและเงินเพิ่มตามกฎหมายให้แก่โจทก์ก่อนตามกฎหมายกลับนำไปแบ่งคืนให้แก่
ผู้ถือหุ้นจึงทำให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ภาษีอากรไม่ได้รับชำระหนี้ได้รับความเสียหายการกระทำ

ดังกล่าวของจำเลยจึงเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ การที่ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายมิได้นำเงินค่าภาษีอากรมาชำระเพิ่มให้แก่โจทก์ ห้างดังกล่าวจึงต้องชำระอากรขาเข้า 303,132 บาท ภาษีการค้า 91,667 บาท ภาษีส่วนท้องถิ่น 9,166 บาท เบี้ยปรับอีก 1 เท่าของภาษีการค้า 91,667 บาท ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 89 และเงินเพิ่มภาษีการค้าตามประมวลรัษฎากร มาตรา 89 ทวิ อีกร้อยละ 1.5 ต่อเดือนของเงินภาษีการค้าที่ต้องชำระเพิ่มแต่ต้องไม่เกินจำนวนภาษีการค้าที่ต้องชำระเพิ่ม จึงคิดคำนวณเงินเพิ่มภาษีการค้าเป็นเงิน 91,667 บาท เบี้ยปรับภาษีส่วนท้องถิ่นอีก ร้อยละ 10 ของเบี้ยปรับภาษีการค้าคิดเป็นเงิน 9,166 บาท เงินเพิ่มภาษีส่วนท้องถิ่นอีกร้อยละ 10 ของเงินเพิ่มภาษีการค้าที่ต้องชำระเพิ่มคิดเป็นเงิน 9,166 บาทรวมเป็นเงิน 605,631 บาท อันเป็นความเสียหาย ซึ่งโจทก์ได้รับจากการกระทำผิดหน้าที่ของผู้ชำระบัญชีของจำเลยดังกล่าว จำเลยจึงมีหน้าที่ต้องชำระภาษี เบี้ยปรับและเงินเพิ่มรวมเป็นเงิน 605,631 บาท ต่อมาวันที่ 17 พฤศจิกายน 2542 โจทก์ได้ตรวจสอบพบว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายได้จดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชี โดยมีจำเลยเป็นผู้ชำระบัญชีของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลาย และจำเลยได้แบ่งคืนทรัพย์สินต่าง ๆ ให้แก่ผู้ถือหุ้น การกระทำของจำเลยจึงเป็นการละเมิดต่อโจทก์ จำเลยจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ โจทก์ได้ทราบถึงการละเมิดของจำเลยดังกล่าวเมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2542 ขอให้จำเลยชำระค่าเสียหายจำนวน 605,631 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีในต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์จำเลยให้การและแก้ไขคำให้การว่า การที่โจทก์ที่ 1 มอบอำนาจให้นายมานิตยวิทยาเต็ม อธิบดี ฟ้องคดีแทนโจทก์ที่ 1 ก็ดี การที่โจทก์ที่ 2 มอบอำนาจให้นายวิชัย จิรรักเกียรติ ผู้อำนวยการสำนักกฎหมายฟ้องคดีแทนโจทก์ที่ 2 ก็ดี แต่ตามเอกสารท้ายฟ้องโจทก์หมายเลข 1 และ 2 ไม่ปิดอาการแสดมบัจจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่เป็นความจริง จำเลยยอมรับว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายได้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลประเภทห้างหุ้นส่วนจำกัดเมื่อวันที่ 20 มกราคม 2531 แต่จำเลยไม่ได้เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการจำพวกไม่จำกัดความรับผิดชอบตั้งแต่เริ่มจดทะเบียนตั้งห้าง จำเลยได้เข้าเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายภายหลังจากที่มีการส่งสินค้าตามใบขนสินค้าเลขที่ 033-60290 แล้ว และสินค้าตามใบขนสินค้าเลขที่ 033-60290 เทียนี่ส่งสินค้าเข้ามาจากประเทศสิงคโปร์จริง แต่ประเทศกำเนิดไม่ใช่ออสเตรเลีย อังกฤษ และเยอรมนีแต่ประเทศกำเนิดคือออสเตรเลีย อิตาลี และเยอรมนี และสินค้าที่เวดดังกล่าวส่งมาจากประเทศสิงคโปร์โดยนายธิดิ ลัคนาร์ตนโชคหุ้นส่วนผู้จัดการคนก่อนก่อนที่จำเลยจะเข้ามาเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ การยื่นใบขนสินค้าต่อโจทก์ที่ 1 ก็ยื่นโดยนายธิดิ และวันที่ยื่นใบขนสินค้าต่อโจทก์ที่ 1 ไม่ใช่วันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2533 ดังนั้น คำฟ้องของโจทก์ทั้งสองจึงไม่เป็นความจริง เอกสารท้ายฟ้องโจทก์หมายเลข 6 ไม่ใช่โทรสารที่ส่งมาจากประเทศสิงคโปร์ ทั้งไม่ใช่โทรสารที่ส่งมาจากบริษัทผู้ขายผู้มีชื่อจากประเทศสิงคโปร์เพราะหากเป็นโทรสารส่งมาจากบริษัทผู้ขายผู้มีชื่อแล้ว บริษัทผู้มีชื่อย่อมต้องมีกรรมการผู้มีอำนาจเซ็นชื่อลงในเอกสารดังกล่าว แต่โทรสารทั้งสองฉบับดังกล่าวไม่มีลายมือชื่อของผู้ขายและไม่มีตราของผู้ขายประทับไว้ เมื่อไม่มีลายมือชื่อและไม่มีตราประทับของบริษัทผู้ขายปรากฏในเอกสารดังกล่าวแล้ว เอกสารดังกล่าวจึงไม่ใช่เอกสารในการเสนอขายสินค้าแต่อย่างใดนอกจากนี้ข้อความที่อ้างว่าเป็นโทรสารนั้นไม่ใช่ตัวพิมพ์ที่ผู้ขายสินค้าเสนอแก่ผู้ซื้อแต่กลับเป็นลายมือเขียนขึ้นเองทั้งฉบับ ซึ่งไม่มีประเพณีวงการค้าขายส่งโทรสารมาจากต่างประเทศโดยไม่ใช้ตัวพิมพ์และไม่มีลายมือชื่อผู้ขายเอกสารโทรสารดังกล่าวมีผลเท่ากับเป็นบัตรสนเท่ห์เท่านั้นซึ่งนำมาใช้อ้างอิงไม่ได้ อีกทั้งรายการสินค้าก็ไม่เหมือนกับรายการสินค้าที่ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายส่งจากต่างประเทศตาม

ใบอนุญาตเลขที่ 033-60290 เอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 6 ดังกล่าวเจ้าหน้าที่กองป้องกันและปราบปรามของโจทก์ที่ 1 ได้จากการตรวจค้นเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2535 ซึ่งเป็นระยะเวลาหลังจากที่โจทก์ที่ 1 ได้ปล่อยสินค้าเที่ยวนี้ออกจากท่าเรือนานถึงสองปีเศษ เพราะสินค้าเที่ยวนี้ปล่อยออกจากโจทก์ที่ 1 เมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2533 แต่เอกสารนี้ตรวจค้นได้เมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2535 ระยะเวลาห่างกันถึงสองปีเศษ นอกจากนี้เอกสารนี้ก็ไม่ได้ค้นจากสำนักงานของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลาย แต่ค้นได้จากสำนักงานของบริษัทศูนย์กาญจนกิจ จำกัด ทั้งสำนักงานของนิติบุคคลทั้งสองอยู่ห่างกันประมาณ 10 กิโลเมตรเป็นโทรสารที่ส่งถึงบริษัทศูนย์กาญจนกิจ จำกัด ที่โจทก์อ้างว่าบริษัทศูนย์กาญจนกิจจำกัด เป็นบริษัทที่มีกรรมการและผู้ถือหุ้นเดียวกันกับห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายนั่นไม่เป็นความจริง นอกจากนี้สินค้าเที่ยวนี้โจทก์ที่ 1 ก็ยอมรับแล้วว่าขณะที่นายอิทธิพันธุ์ส่วนผู้จัดการคนก่อนได้ยื่นใบอนุญาตต่อโจทก์ที่ 1 และเจ้าพนักงานของโจทก์ที่ 1 ได้พิจารณาเพิ่มราคาสินค้าโดยเปรียบเทียบกับราคาของสินค้ารายอื่น และห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายก็ได้ชำระภาษีนำเข้าด้วยความพอใจของพนักงานของโจทก์ที่ 1 ไปแล้วเป็นเงินถึง 366,326 บาท ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายไม่ได้นำเข้าสินค้าล้อแม็กซ์โดยสำแดงเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามข้อกล่าวหา และไม่เคยได้รับแจ้งให้ไปชำระค่าภาษีอากรที่ขาด ไม่เคยรับหนังสือตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 7 เมื่อห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายไม่เคยติดค้างภาษีโจทก์ ประกอบกับผู้เป็นหุ้นส่วนของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายทุกคนมีมติตกลงยินยอมให้เลิกกิจการของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลาย การเลิกห้างครั้งนี้จึงไม่ได้เลิกโดยความเห็นชอบของจำเลยในฐานะห้างหุ้นส่วนผู้จัดการ และในการจดทะเบียนเลิกห้างก็ได้ประกาศเลิกห้างทางหนังสือพิมพ์ตามระเบียบของการจดทะเบียนเลิกห้างอย่างเปิดเผย โดยระบุบรรดาลูกหนี้และเจ้าหนี้ทั้งหลายของห้างให้ติดต่อชำระหนี้หรือยื่นคำทวงหนี้ภายในกำหนด 30 วัน นับแต่วันประกาศ ซึ่งโจทก์ทั้งสองทราบดีว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายไม่ได้เป็นหนี้ค่าภาษีอากรแก่โจทก์ทั้งสอง โจทก์ทั้งสองจึงไม่ได้ยื่นคำทวงหนี้ต่อผู้ชำระบัญชีตามกำหนดเวลาในคำประกาศจึงถือว่าห้างไม่เคยเป็นหนี้โจทก์ทั้งสองเมื่อไม่มีเจ้าหนี้นายยื่นคำขอรับชำระหนี้หรือยื่นทวงหนี้จำเลยจึงได้ยื่นจดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีตามระเบียบของทางราชการ จำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีไม่เคยทำผิดหน้าที่ในฐานะผู้ชำระบัญชีและไม่ได้ทำผิดกฎหมายในการชำระบัญชีไม่ว่าในด้านใด ๆ ทั้งสิ้น จำเลยได้ทำการชำระบัญชีโดยการทุกชั้นตอนตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ทั้งสิ้น จึงเป็นการชำระบัญชีโดยสุจริตและเปิดเผย การกระทำของจำเลยดังกล่าวจึงไม่เป็นการละเมิดต่อโจทก์ทั้งสองเมื่อห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายไม่เคยค้างค่าภาษีอากรแก่โจทก์ทั้งสอง แต่โจทก์ทั้งสองกลับอ้างว่าจำเลยกระทำผิดหน้าที่ผู้ชำระบัญชี จำเลยจึงต้องชำระภาษีและเบี้ยปรับตามฟ้องแก่โจทก์ทั้งสองนั้น จำเลยจึงไม่เข้าใจว่าจำเลยในฐานะส่วนตัวไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสินค้าเที่ยวนี้จำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีหรือได้ชำระบัญชีเสร็จการไปแล้วต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสองโดยอาศัยบทบัญญัติของกฎหมายใด ฟ้องของโจทก์ทั้งสองเป็นฟ้องเคลือบคลุม โจทก์ทั้งสองยอมรับว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายเสร็จการชำระบัญชีเมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน 2539 แต่โจทก์ทั้งสองมาฟ้องคดีเมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2543 คดีของโจทก์จึงขาดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/31 หากเป็นการฟ้องเรื่องละเมิดโจทก์ทั้งสองก็ฟ้องคดีเกินหนึ่งปี คดีของโจทก์ทั้งสองจึงขาดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 448 ขอให้ยกฟ้องศาลภาษีอากรกลางพิพากษายกฟ้องโจทก์ทั้งสองโจทก์ทั้งสองอุทธรณ์ต่อศาลฎีกาศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่า

ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตั้งแต่วันที่ 20 มกราคม 2531 มี
วัตถุประสงค์ในการประกอบกิจการจำหน่าย ซ่อมสร้างเครื่องยนต์และอะไหล่รถยนต์มีจำเลยเป็น
หุ้นส่วนผู้จัดการ เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2533 ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายได้ยื่นใบขนสินค้า
ขาเข้าเลขที่ 033-60290 โดยสำแดงว่าได้นำเข้าสินค้าล้อแม็กซ์รถยนต์ โครงสร้างชั้นเดียวพร้อม
อุปกรณ์รวม 272 ชิ้น น้ำหนัก 2,720 กิโลกรัม เจ้าหน้าที่ได้พิจารณาเปรียบเทียบกับผู้นำเข้ารายอื่น
แล้ว ปรากฏว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายสำแดงราคาต่ำกว่าราคาแท้จริงในท้องตลาดจึง
ประเมินแจ้งให้ห้างทราบ ห้างยินยอมเพิ่มราคาตามที่เจ้าหน้าที่ประเมินและถือเอาราคาที่เพิ่มเป็น
ราคาที่ใช้สำแดงราคาสิน 460,446.29 บาท อากรขาเข้า 276,267 บาท ภาษีการค้า 81,872 บาท ภาษี
ส่วนท้องถิ่น 8,187 บาท รวมค่าภาษีอากร 366,326 บาท ซึ่งห้างได้ชำระค่าภาษีจากจำนวน
ดังกล่าวและรับสินค้าไปตั้งแต่วันที่ 6 มีนาคม 2533 แล้ว ต่อมาวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2535 เจ้าหน้าที่
ของโจทก์ที่ 1 ตรวจพบว่า ราคาที่เจ้าหน้าที่ประเมินเพิ่มนั้นไม่ใช่ราคาซื้อขายที่แท้จริงในท้องตลาด
แต่ราคาตามโทรสารที่เจ้าหน้าที่ยึดได้จากการเข้าตรวจค้นบริษัทศูนย์กาญจนกิจ จำกัด ตาม
เอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 123 และ 124 เป็นราคาซื้อขายอันแท้จริงในท้องตลาด วันที่ 21 เมษายน
2535 ฝ่ายอากรนำเข้า 6 ได้แจ้งผลการประเมินราคาสินค้าเลขที่ 033-60290 ใหม่ และได้คำนวณ
ภาษีอากรที่ขาดซึ่งห้างจะต้องชำระอากร 303,132 บาท ภาษีการค้า 91,667 บาท ภาษี
ส่วนท้องถิ่น 9,166 บาทตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 121 และ 122 วันที่ 26 พฤษภาคม 2535
กองคดีของโจทก์ที่ 1 มีหนังสือถึงห้างให้ไปชี้แจงเกี่ยวกับสินค้าตามใบขนสินค้าเลขที่ 033-60290
เอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 81 ซึ่งต่อมาวันที่ 6 มิถุนายน 2535 ห้างโดยจำเลยในฐานะหุ้นส่วน
ผู้จัดการได้ชี้แจงข้อเท็จจริงและปฏิเสธความผิดตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 80 ต่อมาวันที่ 10
สิงหาคม 2538 ห้างได้จดทะเบียนเลิกห้างโดยมีจำเลยเป็นผู้ชำระบัญชีและต่อมาวันที่ 19
พฤศจิกายน 2539 ได้จดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 11 มีปัญหาที่
ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ทั้งสองว่า จำเลยจะต้องรับผิดชอบโจทก์หรือไม่เพียงใด เนื่องจาก
ชั้นข้อสองศาลภาษีอากรกลางตั้งประเด็นพิพาทไว้ 5 ข้อ คือ 1. โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ และ
หนังสือมอบอำนาจของโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ 2. ฟ้องโจทก์เคลือบคลุมหรือไม่ 3. คดีโจทก์
ขาดอายุความหรือไม่ 4. ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายสำแดงราคาสินค้าตามใบขนสินค้า
เลขที่ 033-60290 เป็นเท็จต่ำกว่าราคาที่แท้จริงหรือไม่ 5. จำเลยต้องรับผิดชอบโจทก์หรือไม่เพียงใด
แต่ปรากฏว่าศาลภาษีอากรกลางวินิจฉัยปัญหาตามประเด็นดังกล่าวเพียง 2 ข้อคือฟ้องโจทก์
เคลือบคลุมหรือไม่ โดยวินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม และจำเลยต้องรับผิดชอบโจทก์หรือไม่
เพียงใด โดยวินิจฉัยว่า โจทก์ทั้งสองมิได้นำสืบให้เห็นได้ว่าจำเลยทราบหรือไม่อย่างไรว่าต้องชำระ
ค่าภาษีอากรในส่วนที่ต้องจ่ายเพิ่มที่ได้สำแดงเท็จไว้ค่าเบิกความของพยานของคู่ความทั้งสองฝ่าย
จึงแสดงให้เห็นได้ว่าจำเลยไม่ทราบว่าต้องชำระหนี้ค่าภาษีอากรที่ขาดไปตามหนังสือที่โจทก์ที่ 1 ได้
แจ้งให้จำเลยทราบ ปรากฏตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 53 กรณีจึงถือไม่ได้ว่าจำเลยได้จงใจ
กระทำละเมิด เป็นเหตุให้โจทก์ทั้งสองซึ่งเป็นเจ้าหนี้ภาษีอากรได้รับความเสียหายตามฟ้อง กรณีไม่
จำต้องวินิจฉัยในประเด็นอื่น ๆ ที่เหลืออีกต่อไป แล้วพิพากษายกฟ้องนั้น ศาลฎีกาแผนกคดี
ภาษีอากรเห็นว่า ปัญหาว่าจำเลยได้ทราบหรือไม่ว่าต้องชำระค่าภาษีอากรในส่วนที่ต้องจ่ายเพิ่ม
หรือไม่ ซึ่งโจทก์ทั้งสองอุทธรณ์โดยอ้างข้อเท็จจริงว่า จำเลยได้ทราบเหตุดังกล่าวแล้ว ซึ่งหากฟัง
ข้อเท็จจริงได้ว่าจำเลยทราบเหตุดังกล่าว กรณีก็จะมีปัญหาวินิจฉัยต่อไปตามที่โจทก์ทั้งสองฟ้อง
ขอให้จำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายรับผิดชอบโจทก์ทั้งสองเพราะ

จำเลยมีได้นำเงินซึ่งเป็นทรัพย์สินของห้างมาชำระค่าภาษีอากรให้แก่โจทก์ทั้งสองก่อน การกระทำของจำเลยจึงเป็นการละเมิดต่อโจทก์ ฉะนั้นหากจำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีของห้างจะต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสองหรือไม่ จะต้องปรากฏข้อเท็จจริงว่าห้างสำแดงราคาสินค้าตามใบขนสินค้าขาเข้า เลขที่ 033-60290 เป็นเท็จต่ำกว่าราคาที่แท้จริงและทางห้างจะต้องรับผิดชอบในหนี้ค่าภาษีอากรที่จะต้องชำระเพิ่มแก่โจทก์ทั้งสองเพียงใดเสียก่อน ถ้าหากห้างมิได้เป็นหนี้ค่าภาษีอากร เนื่องจากทางห้างได้สำแดงราคาสินค้าตามใบขนสินค้าดังกล่าวถูกต้องตามราคาซื้อขายอันแท้จริงในท้องตลาด จำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีก็ไม่มีหน้าที่ที่จะต้องนำเงินของห้างไปชำระให้แก่โจทก์ทั้งสอง เมื่อจำเลยไม่มีหน้าที่เช่นนั้นการกระทำของจำเลยก็ไม่ใช่ละเมิด จำเลยไม่ต้องรับผิดชอบตามที่โจทก์ทั้งสองฟ้องแต่เมื่อศาลภาษีอากรกลางยังมิได้วินิจฉัยประเด็นที่ว่าห้างสำแดงราคาสินค้าตามใบขนสินค้าขาเข้าเลขที่ 033-60290 เป็นเท็จต่ำกว่าราคาที่แท้จริงหรือไม่ จึงยังไม่อาจทราบแน่ชัดว่าห้างเป็นหนี้ค่าภาษีอากรโจทก์ทั้งสองหรือไม่เพียงใด ดังนั้น ที่ศาลภาษีอากรกลางพิพากษายกฟ้องโจทก์ทั้งสองมานั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรไม่เห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของโจทก์ทั้งสองฟังขึ้น และเมื่อศาลภาษีอากรกลางยังมิได้วินิจฉัยประเด็นอื่น ๆ คือโจทก์ทั้งสองมีอำนาจฟ้องหรือไม่ และคดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ แม้คู่ความจะได้นำสืบข้อเท็จจริงมาเสร็จสิ้นแล้วเป็นการเพียงพอที่ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรจะวินิจฉัยประเด็นที่ยังมิได้วินิจฉัยไปเสียเองได้ก็ตามแต่เห็นว่าเพื่อให้คดีมีการตรวจสอบดุลพินิจเป็นไปตามลำดับชั้นศาล เห็นสมควรย้อนสำนวนไปให้ศาลภาษีอากรกลางพิจารณาพิพากษาใหม่"พิพากษายกคำพิพากษาศาลภาษีอากรกลาง ให้ศาลภาษีอากรกลางพิจารณาพิพากษาใหม่ตามรูปคดี(ธีรศักดิ์ เตียววัฒนานนท์-สมศักดิ์ วงศ์ยืน-ศุภชัย ภู่งาม)แหล่งที่มาสำนักงานส่งเสริมงานตุลาการแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกาหมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเหตุการยกย้อน คือ การยกคำพิพากษาศาลล่างและย้อนสำนวนไปให้ศาลล่างพิจารณาพิพากษาใหม่ ซึ่งหากเป็นคดีชั้นอุทธรณ์เป็นการยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษาใหม่ หากเป็นคดีชั้นฎีกาก็เป็นการยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์หรือศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษาใหม่สุดแล้วแต่กรณี ทั้งนี้เป็นไปตามบทบัญญัติประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 243(1)(2) ส่วนคดีอาญาก็นำเอาบทบัญญัติดังกล่าวไปใช้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 การยกคำพิพากษาศาลชั้นต้น และย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษาใหม่โดยทั่วไปแล้วมีอยู่ 2 กรณี คือ การที่ศาลชั้นต้นมิได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติว่าด้วยคำพิพากษาหรือคำสั่งตามมาตรา 243(1) กล่าวโดยเฉพาะ คือ ในกรณีที่เกี่ยวกับประเด็นแห่งคดีเป็นเรื่องศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง เพราะโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง หรือคดีโจทก์ขาดอายุความเป็นต้น โดยมีได้วินิจฉัยในประเด็นอื่น อีกกรณีหนึ่งคือการที่ศาลชั้นต้นมิได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติว่าด้วยการพิจารณา เช่น การงดสืบพยาน การไม่อนุญาตให้เข้าร้องสอด การไม่รับฟ้องแย้ง เป็นต้น หากศาลอุทธรณ์เห็นควรอนุญาต แต่ศาลชั้นต้นได้มีคำพิพากษาไปแล้วศาลอุทธรณ์ย่อมต้องยกคำพิพากษาศาลชั้นต้น และให้ศาลชั้นต้นดำเนินกระบวนการพิจารณาใหม่ ซึ่งในกรณีหลังนี้ไม่มีปัญหาในทางปฏิบัติ เพราะถึงอย่างไรก็ต้องยกย้อน เนื่องจากการดำเนินกระบวนการที่ไม่ชอบแต่ในกรณีตามมาตรา 243(1) ในคดีที่ศาลชั้นต้นสืบพยานหลักฐานของคู่ความทั้งสองฝ่ายจนสิ้นกระแสความแล้ว เมื่อศาลอุทธรณ์ยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นสมควรจะวินิจฉัยในประเด็นอื่นไปเสียทีเดียว หรือย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษาใหม่ แม้ตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวจะมีได้บัญญัติว่า ในกรณีใดบ้างที่ต้องยกย้อน หรือในกรณีใดที่ต้องวินิจฉัยประเด็นอื่นไป

เสียทีเดียวก็ตาม แต่ก็มีแนวโน้มของศาลฎีกาวางหลักไว้อย่างกว้าง ๆ ดังนี้ คำพิพากษาฎีกาที่ 1362/2538 ปัญหาว่า จำเลยต้องรับผิดชอบละเมิดหรือไม่เพียงใด ศาลล่างทั้งสองยังมิได้วินิจฉัย เพื่อให้คดีเป็นไปตามลำดับชั้นศาล ทั้งผลของการวินิจฉัยของศาลล่างอาจนำไปสู่การจำกัดสิทธิในการฎีกาของคู่ความ ศาลฎีกาเห็นสมควรย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นพิจารณาปัญหาดังกล่าว (คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนโดยเหตุที่คดีโจทก์ขาดอายุความ)

คำพิพากษาฎีกาที่ 1797/2542 วินิจฉัยทำนองเดียวกับคำพิพากษาฎีกาที่ 1362/2538 โดยย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นวินิจฉัยในปัญหาที่ว่าที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์หรือไม่ และโจทก์หมดสิทธิในการฟ้องเอาคืนซึ่งการครอบครองหรือไม่ เพราะศาลฎีกาเห็นว่าผลของการวินิจฉัยของศาลล่างอาจนำไปสู่การจำกัดสิทธิในการอุทธรณ์หรือฎีกาของคู่ความ (คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนโดยเห็นว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง) คำพิพากษาฎีกาที่ 5557/2543 เมื่อศาลฎีกาเห็นว่าโจทก์มีอำนาจฟ้องแต่ทุนทรัพย์ที่พิพาทกันมีเพียง 32,812 บาท การวินิจฉัยข้อเท็จจริงของศาลชั้นต้นอาจมีผลทำให้คดีต้องห้ามอุทธรณ์ในข้อเท็จจริง จึงสมควรย้อนสำนวนให้ศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษาในประเด็นอื่นจากพยานหลักฐานที่โจทก์จำเลยนำสืบก่อน

คำพิพากษาฎีกาที่ 7034/2538 วินิจฉัยว่า ส่วนประเด็นข้อพิพาทอื่น ๆ ที่จำเลยให้การต่อสู้ไว้ในคำให้การ ศาลล่างทั้งสองยังมิได้วินิจฉัยมาแม้คู่ความจะได้นำสืบข้อเท็จจริงมาเสร็จสิ้นเป็นการเพียงพอที่ศาลฎีกาจะวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวไปเสียเองได้ก็ตาม แต่เมื่อฎีกาของโจทก์ก็ได้กล่าวถึงประเด็นพิพาทอื่นมาด้วยเช่นนี้ ศาลฎีกาจึงไม่อาจที่จะวินิจฉัยไปเสียทีเดียวได้ ต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษาปัญหาดังกล่าว สำหรับคดีอาญาตามคำพิพากษาฎีกาที่ 1811-1813/2542 ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้อง เพราะเห็นว่าฟ้องโจทก์ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 แม้คู่ความจะสืบพยานมาเสร็จสิ้นแล้วก็ตาม แต่ผลการวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์อาจนำไปสู่การจำกัดสิทธิการฎีกาของคู่ความได้ เพื่อให้ผลการดำเนินคดีเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ศาลฎีกาเห็นสมควรให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาพิพากษาในเนื้อหาแห่งคดีเสียก่อน ซึ่งก็เป็นการวินิจฉัยในแนวเดียวกับคดีแพ่ง จากแนวโน้มของศาลฎีกาดังกล่าวมานี้ จึงพอถือเป็นหลักได้ว่าการที่ศาลสูงจะยกแล้วย้อนสำนวน หรือวินิจฉัยในเนื้อหาของคดีหรือประเด็นของคดีไปเสียทีเดียวหรือไม่ ศาลฎีกาถือเอาการจำกัดสิทธิของคู่ความในการอุทธรณ์หรือฎีกาเป็นเหตุผลหากในคดีใดที่ไม่ต้องห้ามอุทธรณ์หรือฎีกาและคู่ความฝ่ายที่อุทธรณ์หรือฎีกาได้กล่าวถึงประเด็นข้อพิพาทอื่นตามคำให้การมาด้วยแล้ว เมื่อปรากฏว่าคู่ความได้สืบพยานหลักฐานจนเสร็จสิ้นกระแสความแล้ว ศาลฎีกาถือว่าเป็นเหตุสมควรที่จะพิพากษาคดีนั้นไปโดยไม่ย้อนสำนวน แต่หากคดีใดต้องห้ามอุทธรณ์หรือฎีกาตามกฎหมาย แม้จะมีการสืบพยานกันมาจนเสร็จสิ้นแล้วก็ตาม ศาลฎีกาก็ถือเป็นเหตุสมควรที่ต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลล่างพิจารณาพิพากษตามลำดับขั้นตอนของกฎหมาย แต่สำหรับคดีที่หมายเหตุนี้ได้วางหลักไปอีกทางหนึ่งว่า แม้คดีไม่ต้องห้ามอุทธรณ์หรือฎีกา และคู่ความจะได้นำสืบข้อเท็จจริงมาเสร็จสิ้นแล้ว เป็นการเพียงพอที่ศาลฎีกาจะวินิจฉัยประเด็นที่ยังมิได้วินิจฉัยไปเสียเองได้ก็ตาม แต่เพื่อให้คดีมีการตรวจสอบดุลพินิจเป็นไปตามลำดับชั้นศาล จึงเห็นสมควรย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษาใหม่ แสดงว่าในกรณีที่ศาลสูงจะยกย้อนหรือไม่ ขึ้นอยู่กับดุลพินิจของศาลในแต่ละคดี จะถือเป็นหลักตายตัวไม่ได้ แต่มีข้อพิจารณาว่าหากศาลฎีกาจะพิพากษาคดีนี้ไปโดยไม่ย้อนสำนวนก็ชอบที่จะทำได้ และเป็นผลดีแก่คู่ความยิ่งกว่าเพราะไม่ต้องเสียทั้งเวลาและค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น สุวรรณ

ตระการพันธุ์คำพิพากษา: โจทก์ทั้งสองฟ้องว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชะพพลาย จดทะเบียนเป็น

นิติบุคคลประเภทห้างหุ้นส่วนจำกัด เมื่อวันที่ 20 มกราคม 2531 มีจำเลยเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการและ
เป็นหุ้นส่วนจำพวกไม่จำกัดความรับผิดโดยห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายมีวัตถุประสงค์ในการ
ประกอบกิจการ จำหน่าย ซ่อมสร้างเครื่องยนต์และอะไหล่รถยนต์ และต่อมาห้างหุ้นส่วนจำกัด
วัชรชัยพหลายได้จดทะเบียนเลิกห้างเมื่อวันที่ 10 สิงหาคม 2538 โดยมีจำเลยเป็นผู้ชำระบัญชีและ
ได้จดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีเมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน 2539 เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2533
ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายได้ยื่นใบขนสินค้าขาเข้าเลขที่ 033-60290 โดยสำแดงว่าได้นำเข้า
สินค้าล้อแม็กเครื่องยนต์โครงสร้างชั้นเดียวพร้อมอุปกรณ์ จำนวน 272 ชิ้น น้ำหนัก 2,720 กิโลกรัม
ประเทศกำเนิดออสเตรเลีย อังกฤษ และเยอรมนีนำเข้าจากประเทศสิงคโปร์ โดยสำแดงราคาสินค้า
และค่าอากรเจ้าพนักงานได้พิจารณาโดยเปรียบเทียบกับผู้นำเข้ารายอื่นแล้ว ปรากฏว่า
ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายได้สำแดงราคาต่ำกว่าราคาแท้จริงในท้องตลาด จึงแจ้งให้
ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายเพิ่มราคาตามราคาแท้จริงในท้องตลาด ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชร
ชัยพหลายยินยอมเพิ่มราคาตามที่เจ้าพนักงานแจ้งและถือเอาราคาที่เพิ่มเป็นราคาสำแดงคือ
สำแดงราคาสินค้า 460,446.29 บาท อากรขาเข้า 276,267 บาท ภาษีการค้า 81,872 บาท ภาษี
ส่วนท้องถิ่น 8,187 บาท รวมค่าภาษีอากร 366,326 บาทและห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายได้
ชำระค่าอากรดังกล่าวแล้ว ต่อมาเจ้าพนักงานจึงได้ตรวจปล่อยสินค้าให้ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชร
ชัยพหลายรับไปเมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2533 ต่อมาวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2535 เจ้าหน้าที่กองป้องกัน
และปราบปรามของโจทก์ที่ 1 ได้นำหมายค้นเข้าตรวจค้นสำนักงานบริษัทศูนย์กาญจนกิจ จำกัด ซึ่ง
เป็นบริษัทที่มีกรรมการและผู้ถือหุ้นเดียวกันกับห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลาย และได้ยึดเอกสาร
ของบริษัทดังกล่าวไปตรวจสอบยังที่ทำการของโจทก์ที่ 1 ผลการตรวจสอบพบใบโทรสารจาก
บริษัทผู้ขายที่มีชื่อจากประเทศสิงคโปร์ แจ้งราคาล้อแม็กมายังบริษัทศูนย์กาญจนกิจ จำกัดโดย
แจ้งราคาว่าราคาล้อแม็กยี่ห้อริมสตาร์ (RIMSTAR) ขนาด 6.0 x 14 ราคา 115.85
ดอลลาร์สิงคโปร์ ต่อขึ้น ขนาด 7.0 x 15 ราคา 140.40 ดอลลาร์สิงคโปร์ต่อขึ้น ขนาด 8.0 x 17
ราคา 596 ดอลลาร์สิงคโปร์ต่อขึ้น เจ้าพนักงานของโจทก์ที่ 1 ได้เปรียบเทียบสินค้าที่
ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายนำเข้า กับโทรสารดังกล่าวซึ่งมีวันที่ระบุใกล้เคียงกับวันนำเข้าแล้ว
ได้พบว่ารายการสินค้าตามโทรสารบางรายการมีขนาดของล้อแม็กตรงกับขนาดของล้อแม็กที่
ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายนำเข้าแต่ราคาตามโทรสารมีราคาสูงกว่าราคาที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด
วัชรชัยพหลายสำแดงมาก จึงแสดงว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายได้สำแดงราคาต่ำกว่า
ความเป็นจริง การสำแดงราคาของห้างจึงเป็นการสำแดงเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงอากร การที่
ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายได้สำแดงเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากรอันเป็นความผิดตามมาตรา
27, 99 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรพ.ศ. 2469 เป็นเหตุให้อากรขาเข้าขาดไป 303,132 บาท
ภาษีการค้าขาด 91,667 บาท ภาษีส่วนท้องถิ่นขาด 9,166 บาท รวมภาษีอากรขาด 403,965 บาท
เจ้าพนักงานของโจทก์ที่ 1 ได้มีหนังสือแจ้งให้ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายนำค่าภาษีอากรที่
ขาดดังกล่าวมาชำระให้แก่โจทก์ และหากห้างผู้นำเข้าประสงค์จะทำความตกลงระงับคดีในชั้น
ศุลกากรก็ให้ไปพบเจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 ภายในกำหนด 10 วัน ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลาย
ได้รับทราบแล้วเพิกเฉยไม่นำเงินค่าภาษีอากรที่ขาดดังกล่าวไปชำระทั้งไม่ไปพบเจ้าหน้าที่ของ
โจทก์เพื่อทำการตกลงระงับคดี ต่อมาเจ้าหน้าที่ของโจทก์ได้มีหนังสือเตือนไปยังห้างหุ้นส่วนจำกัด
วัชรชัยพหลายให้ไปทำความตกลงแต่ห้างดังกล่าวก็เพิกเฉยจึงได้แจ้งความดำเนินคดีอาญาแก่
ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายในความผิดฐานสำแดงเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงอากร การที่

ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายนำเข้าสินค้าล้อแม็กซีโดยสำแดงราคาสินค้าเป็นเท็จต่ำกว่าราคาแท้จริงเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากรซึ่งโจทก์ที่ 1 ได้แจ้งให้ห้างดังกล่าวไปชำระค่าภาษีอากรที่ขาดและตกลงระงับคดีในชั้นศาลการ ให้ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายนำเข้าแล้วดังกล่าว ห้างดังกล่าวไม่ยินยอมไปตกลงระงับคดีในชั้นศาลการ อีกทั้งไม่นำเงินไปชำระค่าภาษีอากรดังกล่าวให้แก่โจทก์แต่ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายนำเข้าโดยจำเลยซึ่งเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการไม่จำกัดความรับผิดชอบดำเนินการเลิกห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายนและได้จดทะเบียนเลิกห้างเมื่อวันที่ 10 สิงหาคม 2538 โดยจำเลยเป็นผู้ชำระบัญชีและได้ดำเนินการจดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีในวันที่ 19 พฤศจิกายน 2539 จำเลยซึ่งเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายนและเป็นผู้ชำระบัญชีของห้างย่อมทราบดีว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายนมีหนี้ภาษีอากรค้างชำระต่อโจทก์ดังกล่าว จำเลยในฐานะเป็นหุ้นส่วนจัดการและเป็นหุ้นส่วนประเภทไม่จำกัดความรับผิดชอบหน้าที่และร่วมรับผิดชอบกับห้างในการชำระหนี้ค่าภาษีอากรดังกล่าวให้แก่โจทก์ และเมื่อจดทะเบียนเลิกห้าง จำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีมีหน้าที่ชำระสะสางการทำงานของห้างให้เสร็จไปกับการชำระหนี้ภาษีอากรของห้างให้แก่โจทก์ให้เสร็จก่อน แล้วจึงนำทรัพย์สินที่เหลือจากการชำระหนี้ค่าภาษีอากรแก่โจทก์แบ่งคืนให้ผู้ถือหุ้นจำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีได้จึงใจกระทำผิดหน้าที่ผู้ชำระบัญชีและทำผิดกฎหมายไม่จัดการชำระบัญชีโดยนำทรัพย์สินของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายนมาชำระหนี้ค่าภาษีอากรที่ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายนต้องชำระให้แก่โจทก์แต่จำเลยกลับนำทรัพย์สินของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายนแบ่งคืนให้แก่ผู้ถือหุ้นจนหมดสิ้นและรีบดำเนินการจดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีโดยเร็ว เป็นการที่จำเลยผู้ชำระบัญชีกระทำฝ่าฝืนต่อกฎหมายโดยจงใจไม่นำเงินที่เหลือของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายนมาชำระหนี้ภาษีอากรพร้อมเบี้ยปรับและเงินเพิ่มตามกฎหมายให้แก่โจทก์ก่อนตามกฎหมายกลับนำไปแบ่งคืนให้แก่ผู้ถือหุ้นจึงทำให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ภาษีอากรไม่ได้รับชำระหนี้ได้รับความเสียหายการกระทำดังกล่าวของจำเลยจึงเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ การที่ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายนมิได้นำเงินค่าภาษีอากรมาชำระเพิ่มให้แก่โจทก์ ห้างดังกล่าวจึงต้องชำระอากรขาเข้า 303,132 บาท ภาษีการค้า 91,667 บาท ภาษีส่วนท้องถิ่น 9,166 บาท เบี้ยปรับอีก 1 เท่าของภาษีการค้า 91,667 บาท ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 89 และเงินเพิ่มภาษีการค้าตามประมวลรัษฎากร มาตรา 89 ทวิ อีกร้อยละ 1.5 ต่อเดือนของเงินภาษีการค้าที่ต้องชำระเพิ่มแต่ต้องไม่เกินจำนวนภาษีการค้าที่ต้องชำระเพิ่ม จึงคิดคำนวณเงินเพิ่มภาษีการค้าเป็นเงิน 91,667 บาท เบี้ยปรับภาษีส่วนท้องถิ่นอีกร้อยละ 10 ของเบี้ยปรับภาษีการค้าคิดเป็นเงิน 9,166 บาท เงินเพิ่มภาษีส่วนท้องถิ่นอีกร้อยละ 10 ของเงินเพิ่มภาษีการค้าที่ต้องชำระเพิ่มคิดเป็นเงิน 9,166 บาทรวมเป็นเงิน 605,631 บาท อันเป็นความเสียหาย ซึ่งโจทก์ได้รับจากการกระทำผิดหน้าที่ของผู้ชำระบัญชีของจำเลยดังกล่าว จำเลยจึงมีหน้าที่ต้องชำระภาษี เบี้ยปรับและเงินเพิ่มรวมเป็นเงิน 605,631 บาท ต่อมาวันที่ 17 พฤศจิกายน 2542 โจทก์ได้ตรวจสอบพบว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายนได้จดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีโดยมีจำเลยเป็นผู้ชำระบัญชีของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายน และจำเลยได้แบ่งคืนทรัพย์สินต่าง ๆ ให้แก่ผู้ถือหุ้น การกระทำของจำเลยจึงเป็นการละเมิดต่อโจทก์ จำเลยจึงต้องรับผิดชอบค่าเสียหายแก่โจทก์ โจทก์ได้ทราบถึงการละเมิดของจำเลยดังกล่าวเมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2542 ขอให้จำเลยชำระค่าเสียหายจำนวน 605,631 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีในต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์จำเลยให้การและแก้ไขคำให้การว่า การที่โจทก์ที่ 1 มอบอำนาจให้นายมานิตยวิทยาเต็ม อธิบดี ฟ้องคดีแทนโจทก์ที่ 1 ก็ดี การที่โจทก์ที่ 2

มอบอำนาจให้นายวิชัย จึงรักเกียรติ ผู้อำนวยการสำนักกฎหมายฟ้องคดีแทนโจทก์ที่ 2 ก็ได้ แต่ตามเอกสารท้ายฟ้องโจทก์หมายเลข 1 และ 2 ไม่ปิดอาการแสดมบัจจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่เป็นความจริง จำเลยยอมรับว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายได้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลประเภทห้างหุ้นส่วนจำกัดเมื่อวันที่ 20 มกราคม 2531 แต่จำเลยไม่ได้เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการจำพวกไม่จำกัดความรับผิดชอบตั้งแต่เริ่มจดทะเบียนตั้งห้าง จำเลยได้เข้าเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายภายหลังจากที่มีการสั่งสินค้าตามใบขนสินค้าเลขที่ 033-60290 แล้ว และสินค้าตามใบขนสินค้าเลขที่ 033-60290 เทียนี่สั่งสินค้าเข้ามาจากประเทศสิงคโปร์จริง แต่ประเทศกำเนิดไม่ใช่ออสเตรเลีย อังกฤษ และเยอรมนีแต่ประเทศกำเนิดคือออสเตรเลีย อิตาลี และเยอรมนี และสินค้าที่ยาวดังกล่าวส่งมาจากประเทศสิงคโปร์โดยนายธิดิ ลัคนารัตนโชคหุ้นส่วนผู้จัดการคนก่อนก่อนที่จำเลยจะเข้ามาเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ การยื่นใบขนสินค้าต่อโจทก์ที่ 1 ก็ยื่นโดยนายธิดิ และวันที่ยื่นใบขนสินค้าต่อโจทก์ที่ 1 ไม่ใช่วันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2533 ดังนั้น คำฟ้องของโจทก์ทั้งสองจึงไม่เป็นความจริง เอกสารท้ายฟ้องโจทก์หมายเลข 6 ไม่ใช่โทรสารที่ส่งมาจากประเทศสิงคโปร์ ทั้งไม่ใช่โทรสารที่ส่งมาจากบริษัทผู้ขายผู้มีชื่อจากประเทศสิงคโปร์เพราะหากเป็นโทรสารส่งมาจากบริษัทผู้ขายผู้มีชื่อแล้ว บริษัทผู้ขายย่อมต้องมีกรรมการผู้มีอำนาจเซ็นชื่อลงในเอกสารดังกล่าว แต่โทรสารทั้งสองฉบับดังกล่าวไม่มีลายมือชื่อของผู้ขายและไม่มีตราของผู้ขายประทับไว้ เมื่อไม่มีลายมือชื่อและไม่มีตราประทับของบริษัทผู้ขายปรากฏในเอกสารดังกล่าวแล้ว เอกสารดังกล่าวจึงไม่ใช่เอกสารในการเสนอขายสินค้าแต่อย่างใดนอกจากนี้ข้อความที่อ้างว่าเป็นโทรสารนั้นไม่ใช่ตัวพิมพ์ที่ผู้ขายสินค้าเสนอแก่ผู้ซื้อแต่กลับเป็นลายมือเขียนขึ้นเองทั้งฉบับ ซึ่งไม่มีประเพณีวงการค้าขายส่งโทรสารมาจากต่างประเทศโดยไม่ใช้ตัวพิมพ์และไม่มีลายมือชื่อผู้ขายเอกสารโทรสารดังกล่าวมีผลเท่ากับเป็นบัตรสนเท่ห์เท่านั้นซึ่งนำมาใช้อ้างอิงไม่ได้ อีกทั้งรายการสินค้าก็ไม่เหมือนกับรายการสินค้าเที่ยวที่ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายส่งจากต่างประเทศตามใบขนสินค้าเลขที่ 033-60290 เอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 6 ดังกล่าวเจ้าหน้าที่กองป้องกันและปราบปรามของโจทก์ที่ 1 ได้จากการตรวจค้นเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2535 ซึ่งเป็นระยะเวลาหลังจากที่โจทก์ที่ 1 ได้ปล่อยสินค้าเที่ยวนี้ออกจากท่าเรือนานถึงสองปีเศษ เพราะสินค้าเที่ยวนี้ปล่อยออกจากโจทก์ที่ 1 เมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2533 แต่เอกสารนี้ตรวจค้นได้เมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2535 ระยะเวลาห่างกันถึงสองปีเศษ นอกจากนี้เอกสารนี้ก็ไม่ได้ค้นจากสำนักงานของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลาย แต่ค้นได้จากสำนักงานของบริษัทศูนย์กาญจนกิจ จำกัด ทั้งสำนักงานของนิติบุคคลทั้งสองอยู่ห่างกันประมาณ 10 กิโลเมตรเป็นโทรสารที่ส่งถึงบริษัทศูนย์กาญจนกิจ จำกัด ที่โจทก์อ้างว่าบริษัทศูนย์กาญจนกิจจำกัด เป็นบริษัทที่มีกรรมการและผู้ถือหุ้นเดียวกันกับห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายนั่นไม่เป็นความจริง นอกจากนี้สินค้าเที่ยวนี้โจทก์ที่ 1 ก็ยอมรับแล้วว่าขณะที่นายธิดิหุ้นส่วนผู้จัดการคนก่อนได้ยื่นใบขนสินค้าต่อโจทก์ที่ 1 และเจ้าพนักงานของโจทก์ที่ 1 ได้พิจารณาเพิ่มราคาสินค้าโดยเปรียบเทียบกับราคาของสินค้ารายอื่นและห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายก็ได้ชำระภาษีนำเข้าด้วยความพอใจของพนักงานของโจทก์ที่ 1 ไปแล้วเป็นเงินถึง 366,326 บาท ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายไม่ได้นำเข้าสินค้าล้อแม็กซ์โดยสำแดงเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามข้อกล่าวหา และไม่เคยได้รับแจ้งให้ไปชำระค่าภาษีอากรที่ขาด ไม่เคยรับหนังสือตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 7 เมื่อห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายไม่เคยติดค้างภาษีโจทก์ ประกอบกับผู้เป็นหุ้นส่วนของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายทุกคนมีมติตกลงยินยอมให้เลิกกิจการของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลาย การเลิกห้างครั้งนี้จึงไม่ได้เลิกโดยความ

เห็นชอบของจำเลยในฐานะห้างหุ้นส่วนผู้จัดการ และในการจดทะเบียนเลิกห้างก็ได้ประกาศเลิก
ห้างทางหนังสือพิมพ์ตามระเบียบของการจดทะเบียนเลิกห้างอย่างเปิดเผย โดยระบุบรรดาลูกหนี้
และเจ้าหนี้ทั้งหลายของห้างให้ติดต่อชำระหนี้หรือยื่นคำทวงหนี้ภายในกำหนด 30 วัน นับแต่วัน
ประกาศ ซึ่งโจทก์ทั้งสองทราบดีว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายไม่ได้เป็นหนี้ค่าภาษีอากรแก่
โจทก์ทั้งสอง โจทก์ทั้งสองจึงไม่ได้ยื่นคำทวงหนี้ต่อผู้ชำระบัญชีตามกำหนดเวลาในคำประกาศจึง
ถือได้ว่าห้างไม่เคยเป็นหนี้โจทก์ทั้งสองเมื่อไม่มีเจ้าหนี้นายยื่นคำขอรับชำระหนี้หรือยื่นทวงหนี้จำเลย
จึงได้ยื่นจดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีตามระเบียบของทางราชการ จำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชี
ไม่เคยทำผิดหน้าที่ในฐานะผู้ชำระบัญชีและไม่ได้ทำผิดกฎหมายในการชำระบัญชีไม่ว่าในด้านใด ๆ
ทั้งสิ้น จำเลยได้ทำการชำระบัญชีโดยการทุกชั้นตอนตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ทั้งสิ้น จึงเป็นการ
ชำระบัญชีโดยสุจริตและเปิดเผย การกระทำของจำเลยดังกล่าวจึงไม่เป็นการละเมิดต่อโจทก์
ทั้งสองเมื่อห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายไม่เคยค้างค่าภาษีอากรแก่โจทก์ทั้งสอง แต่โจทก์
ทั้งสองกลับอ้างว่าจำเลยกระทำผิดหน้าที่ผู้ชำระบัญชี จำเลยจึงต้องชำระภาษีและเบี้ยปรับตาม
ฟ้องแก่โจทก์ทั้งสองนั้น จำเลยจึงไม่เข้าใจว่าจำเลยในฐานะส่วนตัวมีส่วนเกี่ยวข้องกับสินค้า
เที่ยวนี้จำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีหรือได้ชำระบัญชีเสร็จการไปแล้วต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสองโดย
อาศัยบทบัญญัติของกฎหมายใด ฟ้องของโจทก์ทั้งสองเป็นฟ้องเคลือบคลุม โจทก์ทั้งสองยอมรับว่า
ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายเสร็จการชำระบัญชีเมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน 2539 แต่โจทก์
ทั้งสองมาฟ้องคดีเมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2543 คดีของโจทก์จึงขาดอายุความตาม
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/31 หากเป็นการฟ้องเรื่องละเมิดโจทก์ทั้งสองก็
ฟ้องคดีเกินหนึ่งปี คดีของโจทก์ทั้งสองจึงขาดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
มาตรา 448 ขอให้ยกฟ้องศาลภาษีอากรกลางพิพากษายกฟ้องโจทก์ทั้งสองโจทก์ทั้งสองอุทธรณ์
ต่อศาลฎีกาศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่า
ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตั้งแต่วันที่ 20 มกราคม 2531 มี
วัตถุประสงค์ในการประกอบกิจการจำหน่าย ซ่อมสร้างเครื่องยนต์และอะไหล่รถยนต์มีจำเลยเป็น
หุ้นส่วนผู้จัดการ เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2533 ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายได้ยื่นใบขนสินค้า
ขาเข้าเลขที่ 033-60290 โดยสำแดงว่าได้นำเข้าสินค้าล้อแม็กเครื่องยนต์ โครงสร้างชิ้นเดียวพร้อม
อุปกรณ์รวม 272 ชิ้น น้ำหนัก 2,720 กิโลกรัม เจ้าหน้าที่ได้พิจารณาเปรียบเทียบกับผู้นำเข้ารายอื่น
แล้ว ปรากฏว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายสำแดงราคาต่ำกว่าราคาแท้จริงในท้องตลาดจึง
ประเมินแจ้งให้ห้างทราบ ห้างยินยอมเพิ่มราคาตามที่เจ้าหน้าที่ประเมินและถือเอาราคาที่เพิ่มเป็น
ราคาที่สำแดงราคาสิน 460,446.29 บาท อากรขาเข้า 276,267 บาท ภาษีการค้า 81,872 บาท ภาษี
ส่วนท้องถิ่น 8,187 บาท รวมค่าภาษีอากร 366,326 บาท ซึ่งห้างได้ชำระค่าภาษีจากจำนวน
ดังกล่าวและรับสินค้าไปตั้งแต่วันที่ 6 มีนาคม 2533 แล้ว ต่อมาวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2535 เจ้าหน้าที่
ของโจทก์ที่ 1 ตรวจพบว่า ราคาที่เจ้าหน้าที่ประเมินเพิ่มนั้นไม่ใช่ราคาซื้อขายที่แท้จริงในท้องตลาด
แต่ราคาตามโทรสารที่เจ้าหน้าที่ยึดได้จากการเข้าตรวจค้นบริษัทศูนย์กาญจนกิจ จำกัด ตาม
เอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 123 และ 124 เป็นราคาซื้อขายอันแท้จริงในท้องตลาด วันที่ 21 เมษายน
2535 ฝ่ายอากรนำเข้า 6 ได้แจ้งผลการประเมินราคาสินค้าเลขที่ 033-60290 ใหม่ และได้คำนวณ
ภาษีอากรที่ขาดซึ่งห้างจะต้องชำระอากร 303,132 บาท ภาษีการค้า 91,667 บาท ภาษี
ส่วนท้องถิ่น 9,166 บาทตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 121 และ 122 วันที่ 26 พฤษภาคม 2535
กองคดีของโจทก์ที่ 1 มีหนังสือถึงห้างให้ไปชี้แจงเกี่ยวกับสินค้าตามใบขนสินค้าเลขที่ 033-60290

เอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 81 ซึ่งต่อมาวันที่ 6 มิถุนายน 2535 ห้างโดยจำเลยในฐานะหุ้นส่วนผู้จัดการได้ชี้แจงข้อเท็จจริงและปฏิเสธความผิดตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 80 ต่อมาวันที่ 10 สิงหาคม 2538 ห้างได้จดทะเบียนเลิกห้างโดยมีจำเลยเป็นผู้ชำระบัญชีและต่อมาวันที่ 19 พฤศจิกายน 2539 ได้จดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 11 มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ทั้งสองว่า จำเลยจะต้องรับผิดชอบโจทก์หรือไม่เพียงใด เนื่องจากชั้นข้อสองศาลภาษีอากรกลางตั้งประเด็นพิพาทไว้ 5 ข้อ คือ 1. โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ และหนังสือมอบอำนาจของโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ 2. ฟ้องโจทก์เคลือบคลุมหรือไม่ 3. คดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ 4. ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรพงษ์พลาญสำแดงราคาสินค้าตามใบขนสินค้าเลขที่ 033-60290 เป็นเท็จต่ำกว่าราคาที่แท้จริงหรือไม่ 5. จำเลยต้องรับผิดชอบโจทก์หรือไม่เพียงใด แต่ปรากฏว่าศาลภาษีอากรกลางวินิจฉัยปัญหาตามประเด็นดังกล่าวเพียง 2 ข้อคือฟ้องโจทก์เคลือบคลุมหรือไม่ โดยวินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม และจำเลยต้องรับผิดชอบโจทก์หรือไม่เพียงใด โดยวินิจฉัยว่า โจทก์ทั้งสองมิได้นำสืบให้เห็นได้ว่าจำเลยทราบหรือไม่อย่างไรว่าต้องชำระค่าภาษีอากรในส่วนที่ต้องจ่ายเพิ่มที่ได้สำแดงเท็จไว้ค่าเบิกความของพยานของคู่ความทั้งสองฝ่ายจึงแสดงให้เห็นได้ว่าจำเลยไม่ทราบว่าต้องชำระหนี้ค่าภาษีอากรที่ขาดไปตามหนังสือที่โจทก์ที่ 1 ได้แจ้งให้จำเลยทราบ ปรากฏตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 53 กรณีจึงถือไม่ได้ว่าจำเลยได้จงใจกระทำความผิด เป็นเหตุให้โจทก์ทั้งสองซึ่งเป็นเจ้าหนี้ภาษีอากรได้รับความเสียหายตามฟ้อง กรณีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในประเด็นอื่น ๆ ที่เหลืออีกต่อไป แล้วพิพากษายกฟ้องนั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็นว่า ปัญหาว่าจำเลยได้ทราบหรือไม่ว่าต้องชำระค่าภาษีอากรในส่วนที่ต้องจ่ายเพิ่มหรือไม่ ซึ่งโจทก์ทั้งสองอุทธรณ์โดยอ้างข้อเท็จจริงว่า จำเลยได้ทราบเหตุดังกล่าวแล้ว ซึ่งหากฟังข้อเท็จจริงได้ว่าจำเลยทราบเหตุดังกล่าว กรณีก็จะมีปัญหาวินิจฉัยต่อไปตามที่โจทก์ทั้งสองฟ้องขอให้จำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรพงษ์พลาญรับผิดชอบโจทก์ทั้งสองเพราะจำเลยมิได้นำเงินซึ่งเป็นทรัพย์สินของห้างมาชำระค่าภาษีอากรให้แก่โจทก์ทั้งสองก่อน การกระทำของจำเลยจึงเป็นการละเมิดต่อโจทก์ ฉะนั้นหากจำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีของห้างจะต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสองหรือไม่ จะต้องปรากฏข้อเท็จจริงว่าห้างสำแดงราคาสินค้าตามใบขนสินค้าขาเข้าเลขที่ 033-60290 เป็นเท็จต่ำกว่าราคาที่แท้จริงและทางห้างจะต้องรับผิดชอบในหนี้ค่าภาษีอากรที่จะต้องชำระเพิ่มแก่โจทก์ทั้งสองเพียงใดเสียก่อน ถ้าหากห้างมิได้เป็นหนี้ค่าภาษีอากร เนื่องจากทางห้างได้สำแดงราคาสินค้าตามใบขนสินค้าดังกล่าวถูกต้องตามราคาซื้อขายอันแท้จริงในท้องตลาด จำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีก็ไม่มีหน้าที่ที่จะต้องนำเงินของห้างไปชำระให้แก่โจทก์ทั้งสอง เมื่อจำเลยไม่มีหน้าที่เช่นนั้นการกระทำของจำเลยก็ไม่เป็นละเมิด จำเลยไม่ต้องรับผิดชอบที่โจทก์ทั้งสองฟ้องแต่เมื่อศาลภาษีอากรกลางยังมิได้วินิจฉัยประเด็นที่ว่าห้างสำแดงราคาสินค้าตามใบขนสินค้าขาเข้าเลขที่ 033-60290 เป็นเท็จต่ำกว่าราคาที่แท้จริงหรือไม่ จึงยังไม่อาจทราบแน่ชัดว่าห้างเป็นหนี้ค่าภาษีอากรโจทก์ทั้งสองหรือไม่เพียงใด ดังนั้น ที่ศาลภาษีอากรกลางพิพากษายกฟ้องโจทก์ทั้งสองมานั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรไม่เห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของโจทก์ทั้งสองฟังขึ้น และเมื่อศาลภาษีอากรกลางยังมิได้วินิจฉัยประเด็นอื่น ๆ คือโจทก์ทั้งสองมีอำนาจฟ้องหรือไม่ และคดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ แม้คู่ความจะได้นำสืบข้อเท็จจริงมาเสร็จสิ้นแล้วเป็นการเพียงพอที่ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรจะวินิจฉัยประเด็นที่ยังมิได้วินิจฉัยไปเสียเองได้ก็ตามแต่เห็นว่าเพื่อให้คดีมีการตรวจสอบดุลพินิจเป็นไปตามลำดับชั้นศาล เห็นสมควรย้อนสำนวนไปให้ศาลภาษีอากรกลางพิจารณาพิพากษาใหม่"พิพากษายกคำพิพากษาศาลภาษีอากรกลาง ให้

ศาลาภาษีอากรกลางพิจารณาพิพากษาใหม่ตามรูปคดี คุณบัญญัติกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหา ข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1889/2546 กรมศุลกากร กับพวกโจทก์นางสาว บุศรินทร์ ลัคนารัตน์ โชคจำเลย ป.พ.พ. ม. 420, ม. 1250 ป.วิ.พ. ม. 183, ม. 243 พ.ร.บ. จัดตั้งศาลาภาษีอากร และวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528 ม. 17 พ.ร.บ. ศุลกากร พ.ศ. 2469 ม. 27, ม. 99 ในชั้น ซึ่งสองสถานศาลาภาษีอากรกลางกำหนดประเด็นข้อพิพาทไว้ 5 ข้อ คือ 1. โจทก์มีอำนาจฟ้องและ หนังสือมอบอำนาจของโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ 2. ฟ้องโจทก์เคลือบคลุมหรือไม่ 3. คดีโจทก์ ขาดอายุความหรือไม่ 4. ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. สำแดงราคาสินค้าเป็นเท็จต่ำกว่าราคาแท้จริง หรือไม่ 5. จำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีของห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ต้องรับผิดชอบโจทก์หรือไม่ เพียงใด แต่ศาลาภาษีอากรกลางวินิจฉัยประเด็นในข้อ 2. และข้อ 5. เท่านั้น โดยวินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์ไม่ เคลือบคลุม และโจทก์มิได้นำสืบให้เห็นว่าจำเลยได้ทราบแล้วว่าจะต้องชำระภาษีอากรในส่วนที่ ต้องจ่ายเพิ่มที่ได้สำแดงเท็จไว้ จะถือว่าจำเลยจงใจทำละเมิดให้โจทก์ได้รับความเสียหายหาได้ไม่ กรณีไม่จำต้องวินิจฉัยประเด็นอื่นอีกต่อไปแล้วพิพากษายกฟ้อง ซึ่งปัญหาว่าจำเลยทราบหรือไม่ว่า ต้องชำระค่าภาษีอากรในส่วนที่ต้องจ่ายเพิ่มหรือไม่ นั้น หากฟังได้ว่าจำเลยทราบเหตุดังกล่าว ก็จะมี ปัญหาวินิจฉัยต่อไปว่าจำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีของ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ต้องรับผิดชอบโจทก์ เพราะมิได้นำเงินซึ่งเป็นทรัพย์สินของห้างมาชำระค่าภาษีอากรให้แก่โจทก์ก่อนอันจะถือว่าเป็นการ ละเมิดต่อโจทก์ ฉะนั้น หากจำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีของห้างจะต้องรับผิดชอบโจทก์หรือไม่ จะ ต้องปรากฏข้อเท็จจริงว่าห้างสำแดงราคาสินค้าเป็นเท็จต่ำกว่าราคาแท้จริง และจะต้องรับผิดชอบ ในค่าภาษีอากรที่ต้องชำระเพิ่มแก่โจทก์เพียงใดเสียก่อน ถ้าหากมิได้เป็นหนี้ค่าภาษีอากรเพราะได้ สำแดงราคาสินค้าถูกต้องตามราคาซื้อขายอันแท้จริงในท้องตลาดแล้ว จำเลยก็ไม่มีหน้าที่ต้องนำ เงินของห้างไปชำระให้แก่โจทก์ แต่เมื่อศาลาภาษีอากรกลางยังมิได้วินิจฉัยประเด็นว่าห้างสำแดง ราคาสินค้าเป็นเท็จต่ำกว่าราคาแท้จริงหรือไม่ กรณีจึงยังไม่อาจทราบแน่ชัดว่าห้างเป็นหนี้ ค่าภาษีอากรโจทก์หรือไม่ เพียงใด แม้คู่ความจะได้นำสืบข้อเท็จจริงมาเสร็จสิ้นแล้วอันเป็นการ เพียงพอที่ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรจะวินิจฉัยในประเด็นที่ 1. และประเด็นที่ 3. ที่ยังมีได้วินิจฉัย ไปเสียเองได้ก็ตามแต่เพื่อให้คดีมีการตรวจสอบดุลพินิจเป็นไปตามลำดับชั้นศาล จึงเห็นสมควร ย้อนสำนวนไปให้ศาลาภาษีอากรกลางพิจารณาพิพากษาใหม่ โจทก์ทั้งสองฟ้องว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด วัชรชัยพลาย จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลประเภทห้างหุ้นส่วนจำกัด เมื่อวันที่ 20 มกราคม 2531 มี จำเลยเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการและเป็นหุ้นส่วนจำพวกไม่จำกัดความรับผิดโดยห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชร ชัยพลายมีวัตถุประสงค์ในการประกอบกิจการ จำหน่าย ซ่อมสร้างเครื่องยนต์และอะไหล่รถยนต์ และต่อมาห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายได้จดทะเบียนเลิกห้างเมื่อวันที่ 10 สิงหาคม 2538 โดยมี จำเลยเป็นผู้ชำระบัญชีและได้จดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีเมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน 2539 เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2533 ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายได้ยื่นใบขนสินค้าขาเข้าเลขที่ 033-60290 โดยสำแดงว่าได้นำเข้าสินค้าล้อแม็กเครื่องยนต์โครงสร้างชิ้นเดียวพร้อมอุปกรณ์ จำนวน 272 ชิ้น น้ำหนัก 2,720 กิโลกรัม ประเทศกำเนิดออสเตรเลีย อังกฤษ และเยอรมนีนำเข้าจาก ประเทศสิงคโปร์ โดยสำแดงราคาสินค้าและค่าอากรเจ้าพนักงานได้พิจารณาโดยเปรียบเทียบกับ ผู้นำเข้ารายอื่นแล้ว ปรากฏว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายได้สำแดงราคาต่ำกว่าราคาแท้จริง ในท้องตลาด จึงแจ้งให้ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายเพิ่มราคาตามราคาแท้จริงในท้องตลาด ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายยินยอมเพิ่มราคาตามที่เจ้าพนักงานแจ้งและถือเอาราคาที่เพิ่ม เป็นราคาสำแดงคือ สำแดงราคาสินค้า 460,446.29 บาท อากรขาเข้า 276,267 บาท ภาษีการค้า

81,872 บาท ภาษีส่วนท้องถิ่น 8,187 บาท รวมค่าภาษีอากร 366,326 บาทและห้างหุ้นส่วนจำกัด วัชรชัยพพลายได้ชำระค่าอากรดังกล่าวแล้ว ต่อมาเจ้าพนักงานจึงได้ตรวจปล่อยสินค้าให้ ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายรับไปเมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2533 ต่อมาวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2535 เจ้าหน้าที่กองป้องกันและปราบปรามของโจทก์ที่ 1 ได้นำหมายค้นเข้าตรวจค้นสำนักงานบริษัท ศูนย์กาญจนกิจ จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทที่มีกรรมการและผู้ถือหุ้นเดียวกันกับห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลาย และได้ยึดเอกสารของบริษัทดังกล่าวไปตรวจสอบยังที่ทำการของโจทก์ที่ 1 ผลการ ตรวจสอบพบใบโทรสารจากบริษัทผู้ขายที่มีชื่อจากประเทศสิงคโปร์ แจ้งราคาล้อแม็กซ์มายัง บริษัทศูนย์กาญจนกิจ จำกัดโดยแจ้งราคาว่าราคาล้อแม็กซ์ยี่ห้อริมสตาร์ (RIMSTAR) ขนาด 6.0 x 14 ราคา 115.85 ดอลลาร์สิงคโปร์ ต่อขึ้น ขนาด 7.0 x 15 ราคา 140.40 ดอลลาร์สิงคโปร์ต่อขึ้น ขนาด 8.0 x 17 ราคา 596 ดอลลาร์สิงคโปร์ต่อขึ้น เจ้าพนักงานของโจทก์ที่ 1 ได้เปรียบเทียบสินค้า ที่ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายนำเข้า กับโทรสารดังกล่าวซึ่งมีวันที่ระบุใกล้เคียงกับวันนำเข้า แล้วได้พบว่ารายการสินค้าตามโทรสารบางรายการมีขนาดของล้อแม็กซ์ตรงกับขนาดของล้อแม็กซ์ ที่ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายนำเข้าแต่ราคาตามโทรสารมีราคาสูงกว่าราคา ที่ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายสำแดงมาก จึงแสดงว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายได้สำแดง ราคาต่ำกว่าความเป็นจริง การสำแดงราคาของห้างจึงเป็นการสำแดงเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงอากร การที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายได้สำแดงเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากรอันเป็นความผิดตามมาตรา 27, 99 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรพ.ศ. 2469 เป็นเหตุให้อากรขาเข้าขาดไป 303,132 บาท ภาษีการค้าขาด 91,667 บาท ภาษีส่วนท้องถิ่นขาด 9,166 บาท รวมภาษีอากรขาด 403,965 บาท เจ้าพนักงานของโจทก์ที่ 1 ได้มีหนังสือแจ้งให้ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายนำค่าภาษีอากรที่ ขาดดังกล่าวมาชำระให้แก่โจทก์ และหากห้างผู้นำเข้าประสงค์จะทำความตกลงระงับคดีในชั้น ศุลกากรก็ให้ไปพบเจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 ภายในกำหนด 10 วัน ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลาย ได้รับทราบแล้วเพิกเฉยไม่นำเงินค่าภาษีอากรที่ขาดดังกล่าวไปชำระทั้งไม่ไปพบเจ้าหน้าที่ของ โจทก์เพื่อทำการตกลงระงับคดี ต่อมาเจ้าหน้าที่ของโจทก์ได้มีหนังสือเตือนไปยังห้างหุ้นส่วนจำกัด วัชรชัยพพลายให้ไปทำความตกลงแต่ห้างดังกล่าวก็เพิกเฉยจึงได้แจ้งความดำเนินคดีอาญาแก่ ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายในความผิดฐานสำแดงเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงอากร การที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายได้นำเข้าสินค้าล้อแม็กซ์โดยสำแดงราคาสินค้าเป็นเท็จต่ำกว่ารา คาที่แท้จริงเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากรซึ่งโจทก์ที่ 1 ได้แจ้งให้ห้างดังกล่าวไปชำระค่าภาษีอากรที่ขาด และตกลงระงับคดีในชั้นศุลกากร ให้ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายทราบแล้วดังกล่าว ห้าง ดังกล่าวไม่ยินยอมไปตกลงระงับคดีในชั้นศุลกากร อีกทั้งไม่นำเงินไปชำระค่าภาษีอากรดังกล่าวให้ แก่โจทก์แต่ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายโดยจำเลยซึ่งเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการไม่จำกัดความรับผิด กลับดำเนินการเลิกห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายและได้จดทะเบียนเลิกห้างเมื่อวันที่ 10 สิงหาคม 2538 โดยจำเลยเป็นผู้ชำระบัญชีและได้ดำเนินการจดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีใน วันที่ 19 พฤศจิกายน 2539 จำเลยซึ่งเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายและ เป็นผู้ชำระบัญชีของห้างย่อมทราบดีว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพพลายมีหนี้ภาษีอากรค้างชำระ ต่อโจทก์ดังกล่าว จำเลยในฐานะเป็นหุ้นส่วนจัดการและเป็นหุ้นส่วนประเภทไม่จำกัดความรับผิดมี หน้าที่และร่วมรับผิดกับห้างในการชำระหนี้ค่าภาษีอากรดังกล่าวให้แก่โจทก์ และเมื่อจดทะเบียน เลิกห้าง จำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีมีหน้าที่ชำระสะสางการทำงานของห้างให้เสร็จไปกับการชำระหนี้ภาษีอากรของห้างให้แก่โจทก์ให้เสร็จก่อน แล้วจึงนำทรัพย์สินที่เหลือจากการชำระหนี้

คำภาษีอากรแก่โจทก์แบ่งคืนให้ผู้ถือหุ้นจำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีได้จงใจกระทำผิดหน้าที่ผู้ชำระบัญชีและทำผิดกฎหมายไม่จัดการชำระบัญชีโดยนำทรัพย์สินของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลมาชำระหนี้คำภาษีอากรที่ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลมาต้องชำระให้แก่โจทก์แต่จำเลยกลับนำทรัพย์สินของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลมาแบ่งคืนให้แก่ผู้ถือหุ้นจนหมดสิ้นและรับดำเนินการจดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีโดยเร็ว เป็นการที่จำเลยผู้ชำระบัญชีกระทำฝ่าฝืนต่อกฎหมายโดยจงใจไม่นำเงินที่เหลือของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลมาชำระหนี้ภาษีอากรพร้อมเบี้ยปรับและเงินเพิ่มตามกฎหมายให้แก่โจทก์ก่อนตามกฎหมายกลับไปแบ่งคืนให้แก่ผู้ถือหุ้นจึงทำให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ภาษีอากรไม่ได้รับชำระหนี้ได้รับความเสียหายการกระทำดังกล่าวของจำเลยจึงเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ การที่ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลมาได้นำเงินคำภาษีอากรมาชำระเพิ่มให้แก่โจทก์ ห้างดังกล่าวจึงต้องชำระอากรขาเข้า 303,132 บาท ภาษีการค้า 91,667 บาท ภาษีส่วนท้องถิ่น 9,166 บาท เบี้ยปรับอีก 1 เท่าของภาษีการค้า 91,667 บาท ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 89 และเงินเพิ่มภาษีการค้าตามประมวลรัษฎากร มาตรา 89 ทวิ อีกร้อยละ 1.5 ต่อเดือนของเงินภาษีการค้าที่ต้องชำระเพิ่มแต่ต้องไม่เกินจำนวนภาษีการค้าที่ต้องชำระเพิ่ม จึงคิดคำนวณเงินเพิ่มภาษีการค้าเป็นเงิน 91,667 บาท เบี้ยปรับภาษีส่วนท้องถิ่นอีกร้อยละ 10 ของเบี้ยปรับภาษีการค้าคิดเป็นเงิน 9,166 บาท เงินเพิ่มภาษีส่วนท้องถิ่นอีกร้อยละ 10 ของเงินเพิ่มภาษีการค้าที่ต้องชำระเพิ่มคิดเป็นเงิน 9,166 บาทรวมเป็นเงิน 605,631 บาท อันเป็นความเสียหาย ซึ่งโจทก์ได้รับจากการกระทำผิดหน้าที่ของผู้ชำระบัญชีของจำเลยดังกล่าว จำเลยจึงมีหน้าที่ต้องชำระภาษี เบี้ยปรับและเงินเพิ่มรวมเป็นเงิน 605,631 บาท ต่อมาวันที่ 17 พฤศจิกายน 2542 โจทก์ได้ตรวจสอบพบว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลมาได้จดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีโดยมีจำเลยเป็นผู้ชำระบัญชีของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลมา และจำเลยได้แบ่งคืนทรัพย์สินต่าง ๆ ให้แก่ผู้ถือหุ้น การกระทำของจำเลยจึงเป็นการละเมิดต่อโจทก์ จำเลยจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ โจทก์ได้ทราบถึงการละเมิดของจำเลยดังกล่าวเมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2542 ขอให้จำเลยชำระค่าเสียหายจำนวน 605,631 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีในต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์จำเลยให้การและแก้ไขคำให้การว่า การที่โจทก์ที่ 1 มอบอำนาจให้นายมานิตยวิทย์เติม อธิบดี ฟ้องคดีแทนโจทก์ที่ 1 ก็ดี การที่โจทก์ที่ 2 มอบอำนาจให้นายวิชัย จึงรักเกียรติ ผู้อำนวยการสำนักกฎหมายฟ้องคดีแทนโจทก์ที่ 2 ก็ดี แต่ตามเอกสารท้ายฟ้องโจทก์หมายเลข 1 และ 2 ไม่ปิดอาการแสดมบัจจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่เป็นความจริง จำเลยยอมรับว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลมาได้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลประเภทห้างหุ้นส่วนจำกัดเมื่อวันที่ 20 มกราคม 2531 แต่จำเลยไม่ได้เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการจำพวกไม่จำกัดความรับผิดชอบตั้งแต่เริ่มจดทะเบียนตั้งห้าง จำเลยได้เข้าเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลมาหลังจากที่มีการส่งสินค้าตามใบขนสินค้าเลขที่ 033-60290 แล้ว และสินค้าตามใบขนสินค้าเลขที่ 033-60290 เทียนี่ส่งสินค้าเข้ามาจากประเทศสิงคโปร์จริง แต่ประเทศกำเนิดไม่ใช่ออสเตรเลีย อังกฤษ และเยอรมนีแต่ประเทศกำเนิดคือออสเตรเลีย อิตาลี และเยอรมนี และสินค้าที่ยกดังกล่าวส่งมาจากประเทศสิงคโปร์โดยนายธิตี ลัคนาร์ตนโชคหุ้นส่วนผู้จัดการคนก่อนก่อนที่จำเลยจะเข้ามาเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ การยื่นใบขนสินค้าต่อโจทก์ที่ 1 ก็ยื่นโดยนายธิตี และวันที่ยื่นใบขนสินค้าต่อโจทก์ที่ 1 ไม่ใช่วันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2533 ดังนั้น คำฟ้องของโจทก์ทั้งสองจึงไม่เป็นความจริง เอกสารท้ายฟ้องโจทก์หมายเลข 6 ไม่ใช่โทรสารที่ส่งมาจากประเทศสิงคโปร์ ทั้งไม่ใช่โทรสารที่ส่งมาจากบริษัทผู้ขายผู้มีชื่อจากประเทศสิงคโปร์เพราะหากเป็นโทรสารส่งมาจาก

บริษัทผู้ขายผู้มีชื่อแล้ว บริษัทผู้ซื้อต้องมีกรรมการผู้มีอำนาจเซ็นชื่อลงในเอกสารดังกล่าว แต่
โทรสารทั้งสองฉบับดังกล่าวไม่มีลายมือชื่อของผู้ขายและไม่มีตราของผู้ขายประทับไว้ เมื่อไม่มี
ลายมือชื่อและไม่มีตราประทับของบริษัทผู้ขายปรากฏในเอกสารดังกล่าวแล้ว เอกสารดังกล่าวจึง
ไม่ใช่เอกสารในการเสนอขายสินค้าแต่อย่างใดนอกจากนี้ข้อความที่อ้างว่าเป็นโทรสารนั้นไม่ใช่
ตัวพิมพ์ที่ผู้ขายสินค้าเสนอแก่ผู้ซื้อแต่กลับเป็นลายมือเขียนขึ้นเองทั้งฉบับ ซึ่งไม่มีประเพณี
การค้าขายส่งโทรสารมาจากต่างประเทศโดยไม่ใช้ตัวพิมพ์และไม่มีลายมือชื่อผู้ขายเอกสาร
โทรสารดังกล่าวมีผลเท่ากับเป็นบัตรสนเท่ห์เท่านั้นซึ่งนำมาใช้อ้างอิงไม่ได้ อีกทั้งรายการสินค้าก็ไม่
เหมือนกับรายการสินค้าเที่ยวที่ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายส่งจากต่างประเทศตาม
ใบขนสินค้าเลขที่ 033-60290 เอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 6 ดังกล่าวเจ้าหน้าที่กองป้องกันและ
ปราบปรามของโจทก์ที่ 1 ได้จากการตรวจค้นเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2535 ซึ่งเป็นระยะเวลา
หลังจากที่โจทก์ที่ 1 ได้ปล่อยสินค้าเที่ยวนี้ออกจากท่าเรือนานถึงสองปีเศษ เพราะสินค้าเที่ยวนี้
ปล่อยออกจากโจทก์ที่ 1 เมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2533 แต่เอกสารนี้ตรวจค้นได้เมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์
2535 ระยะเวลาห่างกันถึงสองปีเศษ นอกจากนี้เอกสารนี้ก็ไม่ได้ค้นจากสำนักงานของ
ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลาย แต่ค้นได้จากสำนักงานของบริษัทศูนย์กาญจนกิจ จำกัด ทั้ง
สำนักงานของนิติบุคคลทั้งสองอยู่ห่างกันประมาณ 10 กิโลเมตรเป็นโทรสารที่ส่งถึงบริษัทศูนย์กา
ญจนกิจ จำกัด ที่โจทก์อ้างว่าบริษัทศูนย์กาญจนกิจ จำกัด เป็นบริษัทที่มีกรรมการและผู้ถือหุ้น
เดียวกันกับห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายนั้นไม่เป็นความจริง นอกจากนี้สินค้าเที่ยวนี้โจทก์ที่ 1
ก็ยอมรับแล้วว่าขณะที่นายริตติหุนส่วนผู้จัดการคนก่อนได้ยื่นใบขนสินค้าต่อโจทก์ที่ 1 และ
เจ้าพนักงานของโจทก์ที่ 1 ได้พิจารณาเพิ่มราคาสินค้าโดยเปรียบเทียบกับราคาของสินค้ารายอื่น
และห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายก็ได้ชำระภาษีนำเข้าด้วยความพอใจของพนักงานของโจทก์ที่
1 ไปแล้วเป็นเงินถึง 366,326 บาท ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายไม่ได้นำเข้าสินค้าล้อแม็กซ์โดย
สำแดงเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามข้อกล่าวหา และไม่เคยได้รับแจ้งให้ไปชำระค่าภาษีอากรที่
ขาด ไม่เคยรับหนังสือตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 7 เมื่อห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายไม่เคย
ติดค้างภาษีโจทก์ ประกอบกับผู้เป็นหุ้นส่วนของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายทุกคนมีมติตกลง
ยินยอมให้เลิกกิจการของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลาย การเลิกห้างครั้งนี้จึงไม่ได้เลิกโดยความ
เห็นชอบของจำเลยในฐานะห้างหุ้นส่วนผู้จัดการ และในการจดทะเบียนเลิกห้างก็ได้ประกาศเลิก
ห้างทางหนังสือพิมพ์ตามระเบียบของการจดทะเบียนเลิกห้างอย่างเปิดเผย โดยระบุบรรดาลูกหนี้
และเจ้าหนี้ทั้งหลายของห้างให้ติดต่อชำระหนี้หรือยื่นคำทวงหนี้ภายในกำหนด 30 วัน นับแต่วัน
ประกาศ ซึ่งโจทก์ทั้งสองทราบดีว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายไม่ได้เป็นหนี้ค่าภาษีอากรแก่
โจทก์ทั้งสอง โจทก์ทั้งสองจึงไม่ได้ยื่นคำทวงหนี้ต่อผู้ชำระบัญชีตามกำหนดเวลาในคำประกาศจึง
ถือได้ว่าห้างไม่เคยเป็นหนี้โจทก์ทั้งสองเมื่อไม่มีเจ้าหนี้นายยื่นคำขอรับชำระหนี้หรือยื่นทวงหนี้จำเลย
จึงได้ยื่นจดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีตามระเบียบของทางราชการ จำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชี
ไม่เคยทำผิดหน้าที่ในฐานะผู้ชำระบัญชีและไม่ได้ทำผิดกฎหมายในการชำระบัญชีไม่ว่าในด้านใด ๆ
ทั้งสิ้น จำเลยได้ทำการชำระบัญชีโดยการทุกชั้นตอนตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ทั้งสิ้น จึงเป็นการ
ชำระบัญชีโดยสุจริตและเปิดเผย การกระทำของจำเลยดังกล่าวจึงไม่เป็นการละเมิดต่อโจทก์
ทั้งสองเมื่อห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลายไม่เคยค้างค่าภาษีอากรแก่โจทก์ทั้งสอง แต่โจทก์
ทั้งสองกลับอ้างว่าจำเลยกระทำผิดหน้าที่ผู้ชำระบัญชี จำเลยจึงต้องชำระภาษีและเบี้ยปรับตาม
ฟ้องแก่โจทก์ทั้งสองนั้น จำเลยจึงไม่เข้าใจว่าจำเลยในฐานะส่วนตัวไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสินค้า

เที่ยวนี้จำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีหรือได้ชำระบัญชีเสร็จการไปแล้วต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสองโดยอาศัยบทบัญญัติของกฎหมายใด ฟ้องของโจทก์ทั้งสองเป็นฟ้องเคลือบคลุม โจทก์ทั้งสองยอมรับว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายเสร็จการชำระบัญชีเมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน 2539 แต่โจทก์ทั้งสองมาฟ้องคดีเมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2543 คดีของโจทก์จึงขาดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/31 หากเป็นการฟ้องเรื่องละเมิดโจทก์ทั้งสองก็ฟ้องคดีเกินหนึ่งปี คดีของโจทก์ทั้งสองจึงขาดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 448 ขอให้ยกฟ้องศาลภาษีอากรกลางพิพากษายกฟ้องโจทก์ทั้งสองโจทก์ทั้งสองอุทธรณ์ต่อศาลฎีกาศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตั้งแต่วันที่ 20 มกราคม 2531 มีวัตถุประสงค์ในการประกอบกิจการจำหน่าย ซ่อมสร้างเครื่องยนต์และอะไหล่รถยนต์มีจำเลยเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2533 ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายได้ยื่นใบขนสินค้าขาเข้าเลขที่ 033-60290 โดยสำแดงว่าได้นำเข้าสินค้าล้อแม็กเครื่องยนต์ โครงสร้างชิ้นเดียวพร้อมอุปกรณ์รวม 272 ชิ้น น้ำหนัก 2,720 กิโลกรัม เจ้าหน้าที่ได้พิจารณาเปรียบเทียบกับผู้นำเข้ารายอื่นแล้ว ปรากฏว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายสำแดงราคาต่ำกว่าราคาแท้จริงในท้องตลาดจึงประเมินแจ้งให้ห้างทราบ ห้างยินยอมเพิ่มราคาตามที่เจ้าหน้าที่ประเมินและถือเอาราคาที่เพิ่มเป็นราคาที่สำแดงราคาสิน 460,446.29 บาท อากรขาเข้า 276,267 บาท ภาษีการค้า 81,872 บาท ภาษีส่วนท้องถิ่น 8,187 บาท รวมค่าภาษีอากร 366,326 บาท ซึ่งห้างได้ชำระค่าภาษีจากจำนวนดังกล่าวและรับสินค้าไปตั้งแต่วันที่ 6 มีนาคม 2533 แล้ว ต่อมาวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2535 เจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 ตรวจพบว่า ราคาที่เจ้าหน้าที่ประเมินเพิ่มนั้นไม่ใช่ราคาซื้อขายที่แท้จริงในท้องตลาด แต่ราคาตามโทรสารที่เจ้าหน้าที่ยึดได้จากการเข้าตรวจค้นบริษัทศูนย์กาญจน์กิจ จำกัด ตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 123 และ 124 เป็นราคาซื้อขายอันแท้จริงในท้องตลาด วันที่ 21 เมษายน 2535 ฝ่ายอากรนำเข้า 6 ได้แจ้งผลการประเมินราคาสินค้าเลขที่ 033-60290 ใหม่ และได้คำนวณภาษีอากรที่ขาดซึ่งห้างจะต้องชำระอากร 303,132 บาท ภาษีการค้า 91,667 บาท ภาษีส่วนท้องถิ่น 9,166 บาทตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 121 และ 122 วันที่ 26 พฤษภาคม 2535 กองคดีของโจทก์ที่ 1 มีหนังสือถึงห้างให้ไปชี้แจงเกี่ยวกับสินค้าตามใบขนสินค้าเลขที่ 033-60290 เอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 81 ซึ่งต่อมาวันที่ 6 มิถุนายน 2535 ห้างโดยจำเลยในฐานะหุ้นส่วนผู้จัดการได้ชี้แจงข้อเท็จจริงและปฏิเสธความผิดตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 80 ต่อมาวันที่ 10 สิงหาคม 2538 ห้างได้จดทะเบียนเลิกห้างโดยมีจำเลยเป็นผู้ชำระบัญชีและต่อมาวันที่ 19 พฤศจิกายน 2539 ได้จดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 11 มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ทั้งสองว่า จำเลยจะต้องรับผิดชอบต่อโจทก์หรือไม่เพียงใด เนื่องจากชั้นนี้สองสถานศาลภาษีอากรกลางตั้งประเด็นพิพาทไว้ 5 ข้อ คือ 1. โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ และหนังสือมอบอำนาจของโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ 2. ฟ้องโจทก์เคลือบคลุมหรือไม่ 3. คดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ 4. ห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพหลายสำแดงราคาสินค้าตามใบขนสินค้าเลขที่ 033-60290 เป็นเท็จต่ำกว่าราคาแท้จริงหรือไม่ 5. จำเลยต้องรับผิดชอบต่อโจทก์หรือไม่เพียงใด แต่ปรากฏว่าศาลภาษีอากรกลางวินิจฉัยปัญหาตามประเด็นดังกล่าวเพียง 2 ข้อคือฟ้องโจทก์เคลือบคลุมหรือไม่ โดยวินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม และจำเลยต้องรับผิดชอบต่อโจทก์หรือไม่เพียงใด โดยวินิจฉัยว่า โจทก์ทั้งสองมิได้นำสืบให้เห็นได้ว่าจำเลยทราบหรือไม่อย่างไรว่าต้องชำระค่าภาษีอากรในส่วนที่ต้องจ่ายเพิ่มที่ได้สำแดงเท็จไว้ค่าเบิกความของพยานของคู่ความทั้งสองฝ่าย

จึงแสดงให้เห็นได้ว่าจำเลยไม่ทราบที่ต้องชำระหนี้ค่าภาษีอากรที่ขาดไปตามหนังสือที่โจทก์ที่ 1 ได้แจ้งให้จำเลยทราบ ปรากฏตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 53 กรณีจึงถือไม่ได้ว่าจำเลยได้จงใจกระทำความผิด เป็นเหตุให้โจทก์ทั้งสองซึ่งเป็นเจ้าหนี้ภาษีอากรได้รับความเสียหายตามฟ้อง กรณีไม่จำต้องวินิจฉัยในประเด็นอื่น ๆ ที่เหลืออีกต่อไป แล้วพิพากษายกฟ้องนั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็นว่า ปัญหาว่าจำเลยได้ทราบหรือไม่ว่าต้องชำระค่าภาษีอากรในส่วนที่ต้องจ่ายเพิ่มหรือไม่ ซึ่งโจทก์ทั้งสองอุทธรณ์โดยอ้างข้อเท็จจริงว่า จำเลยได้ทราบเหตุดังกล่าวแล้ว ซึ่งหากฟังข้อเท็จจริงได้ว่าจำเลยทราบเหตุดังกล่าว กรณีก็จะมีปัญหาวินิจฉัยต่อไปตามที่โจทก์ทั้งสองฟ้อง ขอให้จำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีของห้างหุ้นส่วนจำกัดวัชรชัยพลาชัยรับผิดชอบโจทก์ทั้งสองเพราะจำเลยมิได้นำเงินซึ่งเป็นทรัพย์สินของห้างมาชำระค่าภาษีอากรให้แก่โจทก์ทั้งสองก่อน การกระทำของจำเลยจึงเป็นการละเมิดต่อโจทก์ ฉะนั้นหากจำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีของห้างจะต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสองหรือไม่ จะต้องปรากฏข้อเท็จจริงว่าห้างสำแดงราคาสินค้าตามใบขนสินค้าขาเข้าเลขที่ 033-60290 เป็นเท็จต่ำกว่าราคาที่แท้จริงและทางห้างจะต้องรับผิดชอบในหนี้ค่าภาษีอากรที่จะต้องชำระเพิ่มแก่โจทก์ทั้งสองเพียงใดเสียก่อน ถ้าหากห้างมิได้เป็นหนี้ค่าภาษีอากร เนื่องจากทางห้างได้สำแดงราคาสินค้าตามใบขนสินค้าดังกล่าวถูกต้องตามราคาซื้อขายอันแท้จริงในท้องตลาด จำเลยในฐานะผู้ชำระบัญชีก็ไม่มีหน้าที่ที่จะต้องนำเงินของห้างไปชำระให้แก่โจทก์ทั้งสอง เมื่อจำเลยไม่มีหน้าที่เช่นนั้นการกระทำของจำเลยก็ไม่ใช่ละเมิด จำเลยไม่ต้องรับผิดชอบตามที่โจทก์ทั้งสองฟ้องแต่เมื่อศาลภาษีอากรกลางยังมิได้วินิจฉัยประเด็นที่ว่าห้างสำแดงราคาสินค้าตามใบขนสินค้าขาเข้าเลขที่ 033-60290 เป็นเท็จต่ำกว่าราคาที่แท้จริงหรือไม่ จึงยังไม่อาจทราบแน่ชัดว่าห้างเป็นหนี้ค่าภาษีอากรโจทก์ทั้งสองหรือไม่เพียงใด ดังนั้น ที่ศาลภาษีอากรกลางพิพากษายกฟ้องโจทก์ทั้งสองมานั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรไม่เห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของโจทก์ทั้งสองฟังขึ้น และเมื่อศาลภาษีอากรกลางยังมิได้วินิจฉัยประเด็นอื่น ๆ คือโจทก์ทั้งสองมีอำนาจฟ้องหรือไม่ และคดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ แม้คู่ความจะได้นำสืบข้อเท็จจริงมาเสร็จสิ้นแล้วเป็นการเพียงพอที่ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรจะวินิจฉัยประเด็นที่ยังมิได้วินิจฉัยไปเสียเองได้ก็ตามแต่เห็นว่าเพื่อให้คดีมีการตรวจสอบดุลพินิจเป็นไปตามลำดับชั้นศาล เห็นสมควรย้อนสำนวนไปให้ศาลภาษีอากรกลางพิจารณาพิพากษาใหม่"พิพากษายกคำพิพากษาศาลภาษีอากรกลาง ให้ศาลภาษีอากรกลางพิจารณาพิพากษาใหม่ตามรูปคดี

องค์คณะ

ธีรศักดิ์ เตียววัฒนานนท์ · สมศักดิ์ วงศ์ยืน · ศุภชัย ภู่งาม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1889/2546>